

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 5/2013

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 15.10.2013. ГОДИНЕ

К-По₂ 5/2013

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 15. октобра 2013. године**

Председник већа: Дана 15.10.2013. године отварам заседање у кривичном предмету против окривљеног Ђуре Тадића због кривичног дела из чл.142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије у вези члана 22 Кривичног закона Савезне Републике Југославије по оптужници Тужилаштва за ратне злочине, КТО 3/13 од 08.04.2013. године.

Веће поступа у неизмењеном саставу.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине **Снежана Станојковић,**
- оптуђени **Тадић Ђура лично,**
- бранилац оптуженог, адвокат **Дијана Хајдуковић Росић.**

Према извештају приступили сведоци:

Ко је приступио од сведока?

Миле Пепић, Милан Иванчевић, Сава Пашић и Миле Кецман.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступила на претрес сва позвана лица, па су испуњене претпоставке за одржавање претреса.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

НАСТАВЉА СЕ главни претрес прекинут дана 23.09.2013. године у фази доказног поступка.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку испита сведок Миле Пепић.

Позовите сведока Милета Пепића. Да ли је Сава Пашић тражио први да буде саслушан? Добро, позовите онда Саву Пашића.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у доказном поступку изведе доказ саслушањем сведока Саве Пашића.

Сведок САВА ПАШИЋ

Председник већа: Добро јутро, даћете нам Вашу личну карту, да бисмо утврдили Ваш идентитет.

Сведок Пашић Саво.

Сведок Сава Пашић: Сава.

Председник већа: Сава, чији је идентитет утврђен увидом у личну карту БиХ [REDACTED]. Може ли да провери Нада пошто је ситно?

Са личним подацима. Да ли има неких измена у Вашим личним подацима у односу на податке које сте дали када сте саслушани пред МУП-ом Унско-санског кантона БиХ 28.07.2011. године?

Сведок Сава Пашић: Имам приговор.

Председник већа: Што се тиче личних података, име, презиме.

Сведок Сава Пашић: Све је ту.

Председник већа: Са личним подацима као на записнику дана 28.07.2011. године, сачињеним пред МУП-ом Унско-санског кантона БиХ без измена.

Ми смо Вас позвали као сведока, да Вас саслушамо на околности овог догађаја за који је оптужен овде присутни Ђуро Тадић. Као сведок, дужни сте да говорите истину, не смете ништа прећутати, давање лажног исказа представља кривично дело. Да ли су Вам јасне Ваше обавезе у поступку?

Сведок Сава Пашић: Све је јасно.

Председник већа: Нисте дужни да одговарате на питања, уколико бисте тим питањима себе или Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Дужни сте да суду пријавите сваку промену адресе. Поновићете за мном текст заклетве – заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан.

Сведок Сава Пашић: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан.

Председник већа: Говорити само истину.

Сведок Сава Пашић: Говорити само истину.

Председник већа: И да ништа нећу прећутати.

Сведок Сава Пашић: И да ништа нећу прећутати.

Председник већа: Опоменуто да је дужан да говори истину, да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, упозорен да није дужан да одговара на питања уколико би тиме себе или лице из чл.94 став 1 ЗКП-а изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, да је дужан да пријави сваку промену адресе. Након положене заклетве, изјави:

Као што произилази из овог Вашег исказа, Ви сте били очевидац догађаја који се десио у Дуљцима, је ли тако?

Сведок Сава Пашић: Не.

Председник већа: Нисте?

Сведок Сава Пашић: Нисам.

Председник већа: Добро. Изволите, изјасните се, шта Вам је све познато у вези овог догађаја који се десио када је лишено живота 19 лица, који су били на радној обавези, берби шљива у месту Дуљци.

Сведок Сава Пашић: То ми 19 некако гадно звучи.

Председник већа: Изволите, изјасните се.

Сведок Сава Пашић: Имао сам мању приколицу, није могло стати 19 људи.

Председник већа: Добро.

Сведок Сава Пашић: Ја сам рачунао.

Председник већа: Само да Вам објасним, објасните нам, све шта се дешавало тога дана, 23.09., када сте дошли, објасните нам, која је Ваша улога била у то време, шта сте радили. Реците нам, Ви сте се изјаснили пред тужиоцем Унско-санског кантона. Да ли има неких разлога или неких околности због којих бисте мењали овај исказ који сте дали?

Сведок Сава Пашић: Ја сам дао исказ, а они су ми другачије написали.

Председник већа: Значи није тачно ово што је на овом записнику наведено? Ево изјасните се овде пред овим судом како је то заиста било? Шта сте радили у то време, шта сте видели, када сте дошли, све оно што Вам је познато у вези овог догађаја.

Сведок Сава Пашић: Ја сам далеко био, постављао сам камион, овај трактор на Бијелом Брду, Притоци, а трактором сам ишао кући, то ми је батина кућа, има једно два километра, ту сам ноћивао сам и одатле сам враћао се ујутру, палио трактор и долазио у Рипач, да сам ишао на радну обавезу. Е, то ми је било радно, шта сам у почетку требао да радим.

Председник већа: Да ли можете одмах, док се изјашњавате, само да прецизирате, од када Вам је била та обавеза, колико често сте одлазили, да ли свакодневно, да ли када Вам се то наложи и од када, од које године, месеца?

Сведок Сава Пашић: Почео сам радну обавезу на пољопривреди када су избегли Муслимани, тада је, тада су приспела жита, па други је човек онда возио, а ја сам ишао исто са радницима, исто на радну обавезу.

Председник већа: Ви сте учествовали у радној обавези или сте наставили и даље да их возите?

Сведок Сава Пашић: Обавези, ја сам био исто на радној обавези при војсци, радили смо за војску све и колико је било тог жита, ми смо то, ја сам везао те вреће, а комбајн би неки брдски мали, сада са Горјеча је био човек који је радио на комбајну. Није важно, није важно.

Председник већа: Не то, него у вези превоза ових радника који су имали радну обавезу, шта сте у вези те њихове активности Ви радили, конкретно да нам се на то изјасните, када сте почели, који Вам је био задатак, по чијем налогу, колико често сте то радили, то нам опишите, а онда, све чега се сећате, што сте видели тога дана 23.09.

Сведок Сава Пашић: Тада је стигао грах, грах сам залио, на истом месту горе.

Председник већа: Мислимо на ову бербу шљива.

Сведок Сава Пашић: Е па шљиве су после дошле.

Председник већа: Е то, не морате ово претходно.

Сведок Сава Пашић: Е па тако сам ја разумео.

Председник већа: Касније ће Вам бити постављена питања, али одмах да разјаснимо, значи када сте почели то да радите, да превозите раднике, које године, по чијем налогу и колико сте често радили, да ли свакодневно или када Вас неко позове, наложи Вам, то нам објасните.

Сведок Сава Пашић: Било је тада свакодневно, када су шљиве стигле за брање, значи свакодневно сам ишао.

Председник већа: Свакодневно сте возили раднике да беру шљиве?

Сведок Сава Пашић: Да.

Председник већа: Да ли увек у ово место Дуљци или у разним местима?

Сведок Сава Пашић: Па било је то, ја добро нисам познавао тамо насеља горе, па онда ту су били близу Орашац и Ћукови, Дуљци су у Ћуковима, а Орашац је напред према Вакуфу, има једно до километар, била је табла, значи радио сам вамо у Ћуковима.

Председник већа: Добро.

Сведок Сава Пашић: Ту су највише брали шљиве. Е сада, тај дан нисам требао ићи, нешто сам био и болестан, рекох ја зету, тај Шобот Жељко, он је био главни за то и ишао је са њим Иванчевић, је ли Миле, не знам ја, није, ја мислим да је то, овде сам га видео сада.

Председник већа: Гласније само због снимања, зато што снимамо, због израде транскрипта.

Сведок Сава Пашић: Можда нисам добро, треба онда.

Председник већа: Да ли можете да седнете, уколико Вам је лакше.

Сведок Сава Пашић: Па мало сам ја старији човек, па.

Председник већа: Можете.

Сведок Сава Пашић: Само да ставим столицу, молим вас. Ето добро, хвала Вам. Тај дан ја нисам кренуо на време и дошао је зет по мене, послали га из Рипча. Дигао ме је и каже, морамо ићи. Што, каже, наредили да морамо ићи, морају се шљиве брати. И ја сам отишао одатле на Бијело брдо и код Миле Иванчевића оставио сам трактор, на Бијелом брду. Није Иванчевић, него Пепића. Ту сам упалио трактор и у Рипач. Ја у Рипач, где су ме чекали радници, нема их, нема оних радника довољно. И стиже мене Жељко, не знам одакле, ту се трефио. Каже, почео он псовати, он дошао испред врата, „нема радника“, каже он мени, „хајде горе испод општине, па има мало низа страну, ја нисам имао акумулатор на трактору, онда можеш упалити ту, има мало низа страну“. Покупио, неколико било жена, не знам и неко мушко, имаш школу, мало низа страну, поред оне школе, ја ту уставим трактор. Оне жене поседале онако по оној. Одједанпут иде Жељко, псује, иде полицајац и води једно петоро, шесторо и онај псује. Ту су дошли сви, ја упалим трактор и кренем ја, било је богами можда једно па близу 10 сати, па има одатле ја мислим, не знам тачно, по километрима има ићи па петнаест, шеснаест километара можда, не знам, али ту је негде. Све је скоро низа страну, док се не обара доље, мислим да се то зове, та страна, Дулма, да иде низа страну. Ја дошао доле, када чека ме Иванчевић и Жељко и имају једно шест, седам врећа пшенице. И нешто ми на ум паде после, па ми смо преко са друге стране пута, прешли шљиве. Рече он двојици каже, хајде тамо, па има оно суђа и оно што су радници скупили, суђе и оно

на шта су тресли, врати па оно дотерајте вамо. И ја се мало вратим, има ту и творница близу, не знам како се звала. Још су двојица пошла са мном и ми се вратимо тамо, покупимо оно све што. Дођемо до те творнице, а она двојица мени кажу или су они тако хтели, шта ја знам, подерано оно на њима оно што су обували. Каже, можда нешто има у творници, каже, хајде да видимо па да се обујемо мало боље. Па и то је мало низа страну и ја окренем и низа страну оно возило и одоше они у творницу, ја чекај, чекај, нема их. А ја закочим и одем и ја сада да видим. Када они баш премегу, траже шта ће обући. Нађоше неке, мислим и по ципеле да су нашли, оне радничке. И сада иду, идемо сада сви доље. Нешто се они договарају онако без мене и каже, онај један каже, хајде ово ми оставите овде. Оставише, што остављате сада? Нећемо то носити. И тамо оно жито сада Иванчевић и Жељко што треба сада да ја возим у Мартин Брод. Сада морам оставити приколицу па сада на трактор, да ми то некако увежемо и да отерам ја то. И они радници су мени помогли да ми то средимо и ја кренем за Марин Брод.

Док је било асфалта, то је све ишло како треба. Када сам дошао на макадам, када сам прошао Вакуф, почело је то сада да спада све, ваљда сам пет, шест пута поправљао током пута. То сам се ја и забављао, док сам отишао тамо, имаш ти, то је онај млин на воду, па морао бих ја чекати читав дан да се то сачеље. А нама је Жељко рекао, ако не буде могао одмах самлети, ти се врати. И сада ја тако и урадим. Али ми је рекао, то сам заборавио рећи, да дотерам и храну за раднике. Била је творница, ја мислим трикотаже у Вакуфу. Ја сам се вратио, дошао на капију, питам да ли је готов ручак за раднике, каже, није још, каже, мало сачекај, само да запржимо. Нисам ја дуго ни чекао, донесоше они хлеб и ону мањерку, ону војну, не знам ни шта је било у њој, нисам ни погледао. Када сам пошао, сада ми ту већ и жена, поред прве куће на леву страну раде, ту смо становали, избегли па ту населили се. Не знам, нешто ми је мало дала, тако да сам ја ишао једући, онако возећи. Е када сам дошао, већ близу можда на једно километар и по, видим двоје, сада мушко и женско, примећивам ја, са леве стране и мало станем, близу су овако асфалта. Станем ја да видим шта је. Они приђоше мени и каже, да ниси где видео коње, каже, погубили смо, нема шпорета, каже, избегао, па идем по кућама, не би ли нашао негде шпорет. Ма какви, све је то испреврнуто, нема нигде ништа. Каже, па отишли коњи тако да, сада немам ни коње, изгубио сам. Али немој ићи тамо, тамо се пуца. Ух сада, мени, нити бих ишао тамо, нити бих назад. Сада знам остали они тамо, радници тамо. Онако мислим, да се ишта десило, ваљда би се неко јавио, неко би морао јавити, неко би ишао путем да бежи бар вамо у Вакуф, ако не море, горе је шума. И наилазим ја на један правац, видим асфалтом далеко, можда једно 300 метара, видим, познам ја Жељка, познам Иванчевића овако, а видим ја да они нешто расправљају, да нешто млате рукама, галаме. И сада примичем се ја близу, али имају њих четворица, један изађе у маскирној униформи и командује куда ћу ја, скреће на леву страну и упро пушку у мене, знаш. Онако он извуче главу, као да сам ја нешто погрешно, каже он мени, „куда си ти пошао“? Рекох, дотерао радницима јести. А он да извинете сви овде, да им јебе бога, „још си им и јести дотерао“. Каже, „ми смо њих наранили“. Како он рече да смо ми њих наранили, ја сам мало продужио, нисам ни реч рекао. А имао сам, заборавио сам рећи, да сам имао пушку, имао сам ја пушку уза се. То ми је дозволити, јер нисам могао ићи на радну обавезу без пушке, то ми је дозволито било. Пошто од те пустиње, па немаш нигде ништа, окасниш стално, шта знаш шта те трефи на путу тако и онда имао сам дозволу да се могу кретати ја свуда и то, да ме не би ко. И ја продужим трактором и окренем мало низа страну, угасим трактор и извадим пушку и пређем на другу страну. Никако нисам хтео ићи са њима, него на другу страну,

станем тамо и бацим метак у цев. Како ми је он запретио, сада окршај. Досадило ми, свако ме гони, сада још да ме и они, ако пође к мени, готово, немам ја шта разговарати. Срећом није. А видео Жељко да сам се ја наљутио, ето га мени, каже он мени, „хајде упали трактор и хајде закачи, нека ти Пепић помогне“, а Пепић је стајао, није са њима, него је Пепић стајао, Миле Пепић, па једно двадесет метара од њих са друге стране горе, већ где се скреће са пута, он је стајао горе код трактора. Ништа, ја упалим трактор, одем горе закачим и каже он мени, каже, „гони на Горјевац, код Иванчевића, остави трактор“, овај шљиве, каже „и приколицу“. Ето ја толико знам о томе. Е сада.

Председник већа: То је све што имате да изјавите?

Сведок Сава Пашић: Питао сам ја, ја сам испитивао дуго, јер ме је тај човек пуно повредио, ни данас ја не знам ко је тај човек, који је упро пушку у мене.

Председник већа: Кога сте ту затекли, је ли тако?

Сведок Сава Пашић: Ја сам дуго испитивао, нисам могао ја сазнати ко је тај. Је ли и он тукао, а један је био у маскирној униформи, а један је био у СМБ, оној војној униформи, имао сам и ја војну униформу на себи.

Председник већа: Да ли имате још нешто да изјавите?

Сведок Сава Пашић: Ја једино морате ме питати, ја ово сада, то је тако било.

Председник већа: Обзиром.

Сведок Сава Пашић: Сетио сам се још нешто, јесте, јесте, добро сте ме опоменули. Када смо ми, да закачимо за трактор приколицу, ја и Пепић, онда је женско изашло из прве куће, али се мени учинило да је млада, онако како сам ја то могао видети, није ни висока била. Видим ја да није женско у реду и лети Жељку и Иванчевићу тамо, испред нас овако. Е тамо су они нешто парали тамо, завијали, нешто су тамо радили и стрпали је у кола и отишли за Бихаћ, за Рипач. Е то сам заборавио, што сам ја видео. Убијеног ја ниједног нисам видео, ниједног или је мени толики био, да ја нисам то, шта ја знам шта је. Мене и када су ови испитивали из Унско-санског кантона, „како нећеш видети“, ја видео нисам никога, то је проблем, а сада, нисам видео. Али сам чуо да су неки и утекли, после сам чуо. Е сада тих 19, немогуће је да је било толико, не бих се сложио, а вероватно да зна Иванчевић колико их је било, ја их бројао нисам.

Председник већа: Да ли је то све што имате да изјавите?

Сведок Сава Пашић: Е то је све.

Председник већа: Ви сте од стране Тужилаштва предложени да будете испитани на главном претресу као сведок. Најпре ће Вам постављати питања тужилац, бранилац, чланови већа, уколико буде било питања и окривљени. Изволите, тужиоче.

Заменик тужиоца: Добар дан.

Сведок Сава Пашић: Добар дан.

Заменик тужиоца: Снежана Станојковић, заменик тужиоца за ратне злочине. Ево господине Пашићу, ми смо данас током Вашег исказа сазнали да сте Ви приликом доласка поново у Дуљке, затекли извесне војнике на лицу места.

Сведок Сава Пашић: Само једног.

Заменик тужиоца: Само једног?

Сведок Сава Пашић: Да, и он је био у униформи војној, е сада.

Председник већа: Сачекајте мало, малопре сте рекли, један је био у СМБ, један је био у плавој униформи. Јесте једног затекли или двојицу?

Сведок Сава Пашић: Није плава, него је маскирна униформа.

Председник већа: Маскирна, једног или двојицу сте затекли?

Сведок Сава Пашић: Тако сам рекао. Двојица њих су била, четири, када сам ишао, четворица значи, Иванчевић.

Председник већа: Ја се тужиоче извињавам, пошто председник већа може увек да поставља питања, да би се разјасниле спорне чињенице. Реците ми, Ви долазите, када долазите, колико лица видите ту да стоји и где стоје?

Сведок Сава Пашић: Четири.

Председник већа: Укупно 4 лица?

Сведок Сава Пашић: Четири. Онако мало су размакнути... ал' су нешто млатили, шта ја знам.

Председник већа: Да ли неко од та четири лица познајете? Ко је био?

Сведок Сава Пашић: Двојицу само.

Председник већа: Кога?

Сведок Сава Пашић: Иванчевића, то ми је Шобот Жељко зет.

Председник већа: И? Другог?

Сведок Сава Пашић: Ја друге нисам знао.

Председник већа: Значи, Иванчевић стоји са Вама три непозната лица?

Сведок Сава Пашић: Иванчевић, Жељко и та два. Један у маскирној, један у војној униформи СМБ.

Председник већа: Шобот Жељко, Иванчевић Милан и два униформисана лица је л' тако?

Сведок Сава Пашић: Да, е тако.

Председник већа: Добро. Изволите тужиоче.

Заменик тужиоца: Значи...

Сведок Сава Пашић: Отприлике они су водили радну обавезу тог дана. Шта ја знам...

Заменик тужиоца: Наравно, ништа то није. Фокусираћемо се на тачно одређену ситуацију и уколико можете да нам разјасните, ја Вас молим да нам лепо одговорите. Кратко ћемо, нећемо дуго. Значи, сад би се вратила значи видели сте та два лица, рекосте нам током исказа „ми смо њих већ нахранили“ да вам је неко од тих војника рекао. Кажите ми јесу ли тај што Вам је рекао један од ове двојице што видите или евентуално није?

Сведок Сава Пашић: Што видим?

Заменик тужиоца: Да.

Председник већа: Да ли је то рекао неко од ове двојице униформисаних лица или је то рекао Пепић и Иванчевић?

Заменик тужиоца: Не, ја се извињавам, пошто сте рекли да се један обратио Вама војник, Шобот и Иванчевић.

Председник већа: Да ли је то рекао Шобот, Иванчевић или неко од тих војника?

Сведок Сава Пашић: Они су водили радну обавезу.

Председник већа: Значи, рекао Вам је то неко до ових војника?

Сведок Сава Пашић: Што их ја не познајем.

Председник већа: Које Ви не познајете.

Сведок Сава Пашић: Да.

Председник већа: Један од њих или обојица?

Сведок Сава Пашић: Један.

Председник већа: Добро. Изволите тужиоче.

Сведок Сава Пашић: Један који је командовао на готовс, упро пушку у мене.

Заменик тужиоца: Јесте, то смо разумели. Наравно, само мени нешто остало нејасно. Да ли тај што Вам говори је један од оне двојице што стоје са Шоботом и са Иванчевићем?

Сведок Сава Пашић: Да.

Заменик тужиоца: Један од њих двојице?

Сведок Сава Пашић: Да.

Заменик тужиоца: Значи, Ви прво видите њих како стоје, а онда Вам један прилази?

Сведок Сава Пашић: Не, он је мени још командовао куд ћу скренути, па онда је пришао.

Заменик тужиоца: Добро, хвала Вам. Кажите ми потом, да ли познајете овде окривљеног Ђуро Тадића? Можете се слободно окренути.

Председник већа: Окривљени Ђуро Тадић ево седи у првом реду, окрените се, то је Ђуро Тадић. Да ли га познајете?

Сведок Сава Пашић: Не.

Заменик тужиоца: Јесте ли га знали из тог времена?

Сведок Сава Пашић: Чуо сам за њега...

Заменик тужиоца: Чули сте. Добро.

Сведок Сава Пашић: Не знам, један је био у полицији, а сад можда су они са мном разговарали...човека овако кад гледам први пут сад.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Сава Пашић: Не треба грешит душу. Нек затворе мене место њега, ако човек криво... што се тиче мене, ту га ја нисам видио.

Заменик тужиоца: У реду. Кажите ми, ту двојицу војника видите, кажите ми шта се дешава потом јел видите њих касније? Ви паркирате низбрдо приколицу, Шобот вам каже да са Пепићем откачите, и да Вам помогне да прикачите, закачите приколицу, шта се дешава са тим војницима? Је л' њих видите?

Сведок Сава Пашић: Била су кола мало даље тамо, а сад какве су боје, која марка, не знам ја брате.

Заменик тужиоца: Добро. Тако сте и рекли пред Кантоналним тужиоцем.

Сведок Сава Пашић: Они су поседали у та кола и отишли.

Заменик тужиоца: Ко је поседоао?

Сведок Сава Пашић: Па дошла су још не знам ни ја, ја мислим...

Заменик тужиоца: 'Ајде покушајте да се сетите колико можете, наравно дуго је времена.

Сведок Сава Пашић: Ја сам заборавио баш.

Заменик тужиоца: Кажите. Шта можете да се сетите?

Председник већа: Да ли прво можете да се изјасните колико је лица дошло? Па онда...

Сведок Сава Пашић: Свију.

Председник већа: Колико је било укупно?

Сведок Сава Пашић: Колико ја знам пет.

Председник већа: И ова двојица, са овом двојицом који су већ били ту или укупно пет?

Сведок Сава Пашић: Укупно пет.

Председник већа: Добро.

Сведок Сава Пашић: Било пет, али ја нисам познао ниједног, што јесте јесте. Ја нисам отален, ја сам далеко, ја сам био стално у сабирном центру и после овога човека нисам гледао.

Заменик тужиоца: Нема проблема. Кажите ми, кад кажете били сте...

Сведок Сава Пашић: Шта су после радили кад смо ишли из Вакуфа, ако је био у полицији да је дежурао, али...

Заменик тужиоца: Нема проблема, нећемо о томе, није то предмет нашег данашњег састанка.

Сведок Сава Пашић: Позно би га, позно би човека.

Заменик тужиоца: Наравно, али значи дајте молим Вас концентришите се, значи они седају у ауто по Вашој процени има их петорица.

Сведок Сава Пашић: Ту је, ту је. Око пет је њих било. Једни су дошли после.

Заменик тужиоца: Одакле су дошли ти после?

Сведок Сава Пашић: Од Бихаћа са десне стране.

Заменик тужиоца: С чим су дошли?

Сведок Сава Пашић: Пешке, како ће, ту су били негде, да ли на.

Заменик тужиоца: Како су они били обучени?

Сведок Сава Пашић: Имали су на главама оне маске, само се очи виде, не знам како се то зове...

Заменик тужиоца: Добро.

Председник већа: А колико њих је дошло накнадно?

Сведок Сава Пашић: Ја мислим да су три, сад...

Председник већа: Тројица? Значи петорица су већ била доле и дошла су још тројица је л' тако?

Сведок Сава Пашић: Ви увек то замењивате, немојте Иванчевића и Шобота...

Председник већа: Не, не, Ви сте рекли петоро лица у униформи или укупно са Иванчевићем и Шоботом њих петорица, да разјаснимо то.

Сведок Сава Пашић: Избаците Иванчевића и Шобота.

Заменик тужиоца: Избацили смо.

Председник већа: Избацили смо. Колико их је било доле, ако не рачунамо Иванчевића и Шобота?

Сведок Сава Пашић: Ови су дошли после, е сад.

Председник већа: Добро. И колико их је укупно било без Иванчевића и Шобота?

Сведок Сава Пашић: Које ја нисам знао 5.

Председник већа: Пет и ова тројица? Јел тако?

Сведок Сава Пашић: Не може бити, нешто није у реду.

Заменик тужиоца: У сваком случају...

Сведок Сава Пашић: Избаците Иванчевића и Шобота.

Заменик тужиоца: Не, судија Вам не спомиње Иванчевића, него просто хоћемо да потпуно нам буде јасно када Ви кажете двојица стоје, тројица долазе и сви петорица одлазе.

Сведок Сава Пашић: Да.

Заменик тужиоца: Јесам ли ја у праву или грешим?

Сведок Сава Пашић: Да, тако е тако.

Заменик тужиоца: Значи тих петорица одлазе? Са аутомобилом? Јел можете да нам дате било какав опис да ли сте се у међувремену сетили у ком правцу одлазе?

Сведок Сава Пашић: Знаш шта, био сам толико љут да ја нисам у то ни гледао.

Заменик тужиоца: Зашто сте били љути, зато што Вам је рекао...

Сведок Сава Пашић: Подиго оружје на мене... а људи браћо моја.

Заменик тужиоца: Због тога?

Сведок Сава Пашић: Па потего оружје на мене. Ја сам испитиво читаво вријеме последије ко је тај човек, нисам могао добит податке.

Заменик тужиоца: Добро. Кажите ми да ли...

Сведок Сава Пашић: ...ја зарадио, ако сам морао радит нисам зарадио, да сада, да ме он...

Заменик тужиоца: Наравно, наравно. Рекли сте током исказа да сте се Ви, да ли можете сад да нам кажете само колико је могло бити сати кад Ви долазите поново у Дуљце? Рекли сте да сте око 14 кренули назад, да сте се задржавали и све, али ето ако можете да се сетите било би нам јако...

Сведок Сава Пашић: Можда сам ја око пола три, ја мислим ал' сад ту бих ја мрсио.

Заменик тужиоца: Добро. Имате 15 километара, рекли сте да сте кренули око 14 часова кад сте се враћали.

Сведок Сава Пашић: Око пола три ја сам се вратио из Вакуфа. Има ићи ту, ја мислим, једно 6-7 километара. Па можда сам био тамо око пола четири, четири.

Заменик тужиоца: Кажите ми, је л' ви док долазите је л' чујете неки пуцањ?

Сведок Сава Пашић: Нисам чуо.

Заменик тужиоца: Јел видите убијене цивиле?

Сведок Сава Пашић: Не.

Заменик тужиоца: Кад они одлазе, је л' Ви идете да видите шта се догодило? Јел питате Шобота, зет Вам је, шта се овде догодило? Ко је ово био? О чему се ради?

Сведок Сава Пашић: Све сам ја реко пре, Шобот је пришао и рекао само „ајде упали трактор“.

Заменик тужиоца: Да, али ја Вас питам можда Вас евентуално подсетим, немојте, просто хоћемо да нам што боље приближите шта се догодило ту. Убијено је 18 цивила, и ми покушавамо да утврдимо истину како је до тога дошло и да нам Ви у том смислу, све што можете да се сетите, да нам помогнете.

Сведок Сава Пашић: Немам ја ту шта рећи. Ја сам видио да радника нема.

Заменик тужиоца: Јесте. Јел сте потом питали некога следећи дан шта се догодило?

Сведок Сава Пашић: Само сам радио по наређењу даље, ништа више ја нисам имо. Гледао сам ја око себе, можда је њих било, али ја их видио нисам. Говорим искрено.

Заменик тужиоца: Кога њих?

Сведок Сава Пашић: Побијене.

Заменик тужиоца: Побијене?

Сведок Сава Пашић: Побијене реко нисам ја видио, сад шта ја знам. Ја сам чуо после да су једни утекли.

Заменик тужиоца: Шта сте чули после? Нисам разумела.

Сведок Сава Пашић: Да су једни побегли отален.

Заменик тужиоца: Добро. Кажите ми јесте ли Ви знали убијене оштећене?

Сведок Сава Пашић: Двојицу сам знао, двојица су са мном радила у фирми.

Заменик тужиоца: Хоћете да Вам прочитам имена, евентуално да Вас подсетим.

Сведок Сава Пашић: Па може.

Заменик тужиоца: Значи, Х [REDACTED] Н [REDACTED], јел сте њега знали?

Сведок Сава Пашић: Један је био глувонем, сад како се презивао не знам.

Заменик тужиоца: Б [REDACTED] Ш [REDACTED] С [REDACTED]? Ви ме зауставите ако се сетите неког имена да не бисмо задржавали.

Сведок Сава Пашић: Знам, знам.

Заменик тужиоца: Х [REDACTED] Ш [REDACTED], И [REDACTED]..

Сведок Сава Пашић: Да та није Х [REDACTED] утекла?

Заменик тужиоца: Не, она је убијена. Читам Вам само убијене. И [REDACTED] Ц [REDACTED] З [REDACTED] Ш [REDACTED], С [REDACTED] М [REDACTED] М [REDACTED] Д [REDACTED] М [REDACTED] Д [REDACTED] А [REDACTED] Д [REDACTED] Ш [REDACTED] Р [REDACTED], Х [REDACTED] Ш [REDACTED], В [REDACTED] В [REDACTED], Ф [REDACTED] В [REDACTED] С [REDACTED] В [REDACTED] А [REDACTED] В [REDACTED], С [REDACTED] К [REDACTED], С [REDACTED] Ш [REDACTED]. Је ли Вам неко познат од тих лица?

Сведок Сава Пашић: Не. Био је неки И [REDACTED], чуо сам да је утекао, био је шепава.

Заменик тужиоца: А јел сте чули шта се то десило? Ко је то њих поубијао? Зашто је неко дошао да их поубија? Чули сте да су неки побегли, јел сте чули ко их је поубијао? Шта се причало тих дана? Да ли се тога сећате?

Сведок Сава Пашић: Опасно је то сада.

Заменик тужиоца: Јесте.

Сведок Сава Пашић: У то улазити. То ја, о томе не бих хтео, ја што знам знам. А оно што сам чуо то ја не волим ја то да причам, шта ја знам. Чим пређе преко два језика то је већ нешто друго. Боље онда да ја о томе не причам.

Заменик тужиоца: Хвала Вам.

Председник већа: Ја сам Вас упозорила на почетку да сте као сведок дужни да говорите истину и да не смете ништа прећутати. На то Вас обавезује закон.

Сведок Сава Пашић: Ја говорим оно што знам. Што сам видио и што знам.

Председник већа: Добро. Да ли имате других питања тужиоце?

Заменик тужиоца: Не, хвала.

Председник већа: Браниоче изволите.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Судија, ја бих хтела само да питам сведока да ли је по униформама ова два војника знао којој војсци припадају?

Председник већа: Изволите.

Сведок Сава Пашић: Пази, један би могао припадати што се тиче униформе и Српској Крајини па можда су и оба, ја не знам ту војну униформу југословенску, треба СМБ имати Српска Крајина као и ми. Требала је имати, ја мислим, ту војну униформу. Е сад, ајд ти сад то сад, не знам ја. Те маскирне униформе ја сам слабо распознаво и оне и оне, шта ја знам то. Било је ту људи који су бежали из војске, па онда одали по путу, пљачка, нема шта не ради и онда приводе га, било свашта. Ајд ти сад знај ко је шта је. Што се тиче униформе, не би ја то знао објаснити.

Председник већа: Добро. Изволите даље.

Сведок Сава Пашић: Војна униформа, па сад сигурно је и Српска Крајина носила ту војну униформу исто СМБ, а ја мислим да није било ни разлике у овој другој униформи, требала је бит иста. Ајд сад знај ко је, шта је, шта ја знам.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Шта мисли под другом униформом?

Сведок Сава Пашић: Па иста, иста та. Али униформа маскирна могла је бит да је за исту војску, ја мислим. Немогуће да је била разлика.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Добро. Следеће питање пошто господин Пашић каже да је био тога дана наоружан, да ли може да се сети и да ли може да прецизира какво је наоружање било код те двојице војника који су стајали са Пепићем и Иванчевићем?

Сведок Сава Пашић: Нисам пуно пратио то, овај има аутоматску пушку, ја мислим да је био шпаљин.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Који овај?

Сведок Сава Пашић: Овај што је у маскирној био. А о овоме другом не знам ништа што се тиче оружја. Нисам пуно ја разгледао, имао сам ја већ ме било ударило и не знам да ли је овај имо, не знам. Можда је имо, не знам, нисам видио.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Да ли може сведок мало да прецизира шта сад ово значи? Да ли то значи да постоји могућност да овај други војник уопште није имао наоружање или се ради о нечем другом?

Сведок Сава Пашић: Не знам ни то рећи. Не знам.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Добро. Сведок је на страни 4 свог исказа који је дат пред Кантоналним тужиоцем објаснио да је на основу понашања и изгледу двојице војника схватио да се нешто страшно десило и да прети опасност по живот и њему, па бих га замолила да мало појасни ту ситуацију да ли се он осетио том приликом угроженим? Због чега и шта значи да је то на основу тог понашања закључио да постоји опасност и да ли су му ти људи деловали опасно и у ком смислу?

Председник већа: Изјасните се на питање браниоца, посебно зашто сте, на основу чега сте закључили да и Вама прети опасност?

Сведок Сава Пашић: Па како је дрско поступио, упро је оружје у мене, кад је рекао опсово ми је Бога.

Председник већа: А то је урадио након, шта сте Ви рекли пре него што је он упро оружје у Вас?

Сведок Сава Пашић: Па рекао сам да сам пошао радницима донести ручак. И он је на мене тако дрско поступио још упро оружје у мене.

Председник већа: А на основу чега сте схватили да се нешто страшно десило?

Сведок Сава Пашић: Па реко он.

Председник већа: Шта је рекао?

Сведок Сава Пашић: Рекао он.

Председник већа: То што је рекао „ми смо их већ нахранили“.

Сведок Сава Пашић: Да.

Председник већа: И шта сте Ви из тога закључили?

Сведок Сава Пашић: А шта друго него чим ми тако каже да их је побио, значи онако на мене дрско.

Председник већа: Значи из његовог понашања, из тога што је у Вас уперо пушку и из тога што је рекао да су их нахранили, Ви сте схватили да су их поубијали?

Сведок Сава Пашић: Па вјероватно тако, не може друкчије.

Председник већа: Изволите браниоче.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Да ли је он имао утисак да и њему прети опасност по живот? Да би евентуално тај војник можда и запуцао или већ?

Сведок Сава Пашић: Питате мене?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Да.

Сведок Сава Пашић: Схватио сам да би покушо можда, шта ја знам, покушо би сигурно да није други, јер упао сам ја баш кад не треба.

Председник већа: Шта значи „упао сам кад не треба“?

Сведок Сава Пашић: Дошао сам кад не треба ту.

Председник већа: Зашто не треба тада?

Сведок Сава Пашић: Па можда мислили да ћу ја то да откријем, нешто замишљао сигурно.

Председник већа: Добро. Окривљени имате ли Ви? Имате ли браниоче још неко питање?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала судија.

Председник већа: Окривљени, да ли Ви имате неко питање за сведока? Изволите. Устаните, можете стати овде и поставити питање.

Опт. Ђуро Тадић: Пито бих господина Саву, Саво јесу ли била ту кола?

Сведок Сава Пашић: Јесу.

Опт. Ђуро Тадић: Колико је било људи код кола?

Сведок Сава Пашић: Тада није било никога.

Опт. Ђуро Тадић: Код кола?

Сведок Сава Пашић: Да.

Председник већа: Мислите никог од униформисаних лица или није било ниједног лица ту?

Сведок Сава Пашић: Није био нико.

Опт. Ђуро Тадић: Реците ми, ко је био, код трактора седио, два човека.

Сведок Сава Пашић: Код трактора?

Председник већа: Молим Вас немојте одмах два човека. Можете да поставите да ли је неко био код трактора, па након његовог одговора да даље постављате питања.

Сведок Сава Пашић: Ја кад сам дошо они су били, ал сам заборавио на Пепића, Пепић је био код свог трактора и моје приколице горе на другу страну поред пута. Он је сам био горе, стајао, није био вамо са овима.

Опт. Ђуро Тадић: Са леву страну пута до куће В [REDACTED] Х [REDACTED]

Сведок Сава Пашић: То раскршће оно познајеш.

Опт. Ђуро Тадић: Макадам доле кад се иде лево. А трактор је окренут био према цести?

Сведок Сава Пашић: То ти је горе, од Вакуфа.

Опт. Ђуро Тадић: Не, не.

Сведок Сава Пашић: Од Бихаћа.

Опт. Ђуро Тадић: У Ђуковима, то паркиран био.

Сведок Сава Пашић: Само мало, говориш од Бихаћа или од Вакуфа?

Опт. Ђуро Тадић: Од Бихаћа кад се иде с десне стране, доле према Хаси Бојићу.

Сведок Сава Пашић: Е тако, горе на десну страну од Бихаћа.

Опт. Ђуро Тадић: Да.

Сведок Сава Пашић: И ту, ту је раскрсница, иде макадам десно.

Опт. Ђуро Тадић: Само са главног пута макадам.

Сведок Сава Пашић: Да, да, да.

Опт. Ђуро Тадић: Ко је седио покрај трактора?

Сведок Сава Пашић: Једино је био Пепић ту кад сам ја дошо.

Опт. Ђуро Тадић: Дал су ти људи имали наоружање уз себе?

Сведок Сава Пашић: Не бих ни то знао рећи. Не бих знао, то ће рећи Пепић ако будете га питали, не знам ја.

Опт. Ђуро Тадић: Саво ако су људи тражили помоћ...

Председник већа: Молим Вас питање, не морате да објашњавате сведоку, само питање поставите.

Опт. Ђуро Тадић: Два су човека била...

Председник већа: Молим Вас немојте да му објашњавате, Ви сте се изјаснили пред судом како сте Ви видели ту ситуацију, шта сте Ви учили. Само питања сведоку, оно што сматрате да није разјашњено или што сматрате да је од значаја за Вашу одбрану. Изволите.

Опт. Ђуро Тадић: Два човека која су била покрај трактора? Имали су испред себе торбу...

Председник већа: Молим Вас опет објашњавате сведоку како сте Ви видели догађај. Не, поставите питање сведоку. Можете да кажете да ли су била два лица поред трактора? А не можете да му објашњавате да су била два лица. Изволите.

Опт. Ђуро Тадић: Дал су била два лица поред трактора и носили маскирне униформе?

Сведок Сава Пашић: Нису. Један је човек био али не знам какву је униформу имао. То не знам, то ће рећи Пепић кад буде питан.

Опт. Ђуро Тадић: Хвала.

Председник већа: Имате ли још неко питање?

Опт. Ђуро Тадић: Немам.

Сведок Сава Пашић: Он је тај био, Пепић је тај био.

Председник већа: Седите. Добро. Ви сте рекли да сте обављали овај посао и да сте возили раднике који су били ангажовани, који су имали радну обавезу. Ја сам Вас на почетку питала да разјасните, да разјаснимо колико дуго, пар месеци, годину дана, пре овог догађаја значи овај догађај се десио 23. септембра 1992. године, кажите нам колико сте Ви пре 23. септембра радили овај посао, односно развозили раднике који имају радну обавезу?

Сведок Сава Пашић: Нисам дуго.

Председник већа: Можете ли, не мора прецизно, може оквирно, пар месеци, месец дана?

Сведок Сава Пашић: Није, није толико било. Ја мислим до те погибије да је било негде највише 10 дана.

Председник већа: 10 дана, добро. Кажите нам претходно...

Сведок Сава Пашић: 10-15 највише, ту негде, није било дуго. Јер смо опет пошли ми, ишли брати шљиве, значи прошло за месец дана колко ја то замишљам.

Председник већа: Добро. Претходног дана дакле, 22. септембра, ово се десило 23. септембра 1992. године. 22. септембра да ли сте Ви развозили раднике? Да ли сте возили раднике негде на бербу шљива или другу неку радну обавезу?

Сведок Сава Пашић: Послије?

Председник већа: Дан пре тога.

Сведок Сава Пашић: Па возио сам њих.

Председник већа: Да ли су они радили дан пре тога?

Сведок Сава Пашић: Јесу.

Председник већа: Где?

Сведок Сава Пашић: Па назад у Бихаћу, једно, не знам тачно од те раскрснице колко има, од раскрснице долази ти болница на леву страну, па онда има улаз тамо преко неког потока. Можда има једно 200-300 метара...

Председник већа: Значи и дана 23.09. Ви сте возили раднике?

Сведок Сава Пашић: Јесам, јесам и прије.

Председник већа: Добро. Ви сте у Вашем исказу када сте саслушани пред тужиоцем у МУП-у Унско-Санског кантона БИХ на записнику 28.08.2011. године, изјавили „тога дана 23.09.1992. године, Жељко Вам је рекао да возите Муслимане на рад јер му је тако неко из општине наредио, иако је у претходна два-три дана тражио да се не иде на радну обавезу обзиром да су постојале тензије и претње да ће Муслимани бити убијени. Да ли можете у вези тога нешто да нам се изјасните?

Сведок Сава Пашић: Ја такву дао нисам изјаву.

Председник већа: Значи ово није била Ваша изјава? То је унето, иако Ви то нисте, то је у записник наведено, иако Ви то тако нисте рекли.

Сведок Сава Пашић: Ја сам њима рекао да смо ми дошли на Липу ...

Председник већа: Не, ја Вас само питам да ли је тачно да два-три дана пре овог догађаја није било радне обавезе и да нико од Муслимана није позиван и одвожен на радну обавезу?

Сведок Сава Пашић: Радили су.

Председник већа: Радили су. Добро. Кажите ми, када сте довозили уобичајено ручак тим радницима?

Сведок Сава Пашић: Тад сам први пут, ето среће да и нисам.

Председник већа: Раније Ви нисте возили?

Сведок Сава Пашић: Нисам, ишао је стално по ручак Жељко.

Председник већа: Да ли Вам је познато у колико сати је тај ручак довожен радницима?

Сведок Сава Пашић: Па обично од пола три па до четири, можда некад маши и четири сата, како кад буде ручак готов па да дотерају.

Председник већа: Ви, када сте почели са изношењем Вашег исказа овде на претресу, Ви сте рекли да је Ваш зет Шобот је л' тако?

Сведок Сава Пашић: Да, да.

Председник већа: Дошао и да је рекао „наређено је да иду“, да није било радника, али да је ипак наређено да они иду. А да ли Вам је рекао ко је наредио?

Сведок Сава Пашић: Није рекао.

Председник већа: Није рекао. Добро. Кажете, рекао је да нема довољно радника. Да ли Вам је познато како се ти радници окупљају, ко их доводи? Где се окупљају?

Сведок Сава Пашић: Једни су горе код општине, једни су били овамо доле ниже, не знам тачно исто поред пута, а једни су били двојица, код споменика Каље Поповића можда сте чули. Двојица су тамо била, кад их враћам онда их поистоварам тако.

Председник већа: Добро. Ви кажете да сте стигли ту. Да ли знате тачно колико је било сати, питао Вас је тужилац али да појаснимо и прецизирамо, колико је било сати када сте Ви стигли у место Дуљци ту где су се брале шљиве?

Сведок Сава Пашић: Па око четири сата.

Председник већа: Око четири сата. Значи Ви сте каснили као што сте објаснили зато што није била храна припремљена на време. Добро. Рекли сте такође

кога сте видели, када сте наишли, да сте видели Пепића је л' тако, Шобот Жељка, Иванчевић Милана. Да ли сте видели Пепића и где сте видели Пепића? Да ли је био са њима?

Сведок Сава Пашић: Њега сам заборавио, он је стајао осим њих једно, па једно 25-30 метара преко пута.

Председник већа: Удаљен од њих?

Сведок Сава Пашић: Да.

Председник већа: Сам је стајао?

Сведок Сава Пашић: Сам је стајао.

Председник већа: Добро. Кажете поред трактора. Можете ли да нам прецизирате ко је био поред трактора?

Сведок Сава Пашић: Пепић Миле.

Председник већа: Сам стајао поред трактора?

Сведок Сава Пашић: Сам.

Председник већа: Значи, на удаљености 20-30 метара од њега стајали су Шобот Жељко и Иванчевић Милан.

Сведок Сава Пашић: Да, они су били овамо на асфалту.

Председник већа: На асвалту.

Сведок Сава Пашић: Има ту поток, мали мостић је ту, негде око мостића били. На асвалту.

Председник већа: И та два униформисана лица са њима, је л' тако?

Сведок Сава Пашић: Да.

Председник већа: Колико је прошло времена од како сте Ви стигли до момента када су и ова преостала три униформисана лица сишла и када су они кренули да оду?

Сведок Сава Пашић: Па сад, не би ја то знао објаснити.

Председник већа: Колико је све то трајало? Колико сте се Ви задржали пре њиховог одласка?

Сведок Сава Пашић: Нисам се ја ту задржао можда, па највише 15 минута, док смо закачили приколицу, Жељко је одмах мени пришао, видио је да сам се наљутио и да сам убацио метак у цев и чекам само.

Председник већа: Кажете бацио сам метак у цев.

Сведок Сава Пашић: Да.

Председник већа: Ви сте имали код себе пушку, је л' тако?

Сведок Сава Пашић: Да, да.

Председник већа: Коју сте имали?

Сведок Сава Пашић: Аутоматску.

Председник већа: Аутоматску пушку. Добро, реците ми. Ви сте се изјаснили овде у овом Вашем исказу и навели сте да сте видели девојку, жену или девојку средње развијености да долази од исте куће одакле су дошли и војници, за коју налазите, за коју сте уочили да је била повређена, да је, да сте јој замотали руку, да је имала повреду руке, је л' то тачно?

Сведок Сава Пашић: То је урадио Жељко Иванчевић и одвезли је у Рипач.

Председник већа: Како знате да је она дошла из исте куће одакле су дошли војници?

Сведок Сава Пашић: Нису војници дошли из куће.

Председник већа: Само, Ви сте у Вашем исказу сте навели

Сведок Сава Пашић: Само су дошли са исте стране, са исте стране.

Председник већа: Видео сам једну жену или девојку средње развијености.

Сведок Сава Пашић: Да, да.

Председник већа: Како долази из исте куће одакле су и војници дошли и иде према Жељку и Иванчевићу?

Сведок Сава Пашић: Са исте стране мислим.

Председник већа: Можете да нам опишете одакле она долази, да нам опишете ту конфигурацију терена?

Сведок Сава Пашић: Ту постоји раскреница.

Председник већа: Добро.

Сведок Сава Пашић: Жена је дошла из исте куће, мислим на тој раскрсници.

Председник већа: Колико је кућа удаљена од раскрснице?

Сведок Сава Пашић: Па можда има једно 20-так метара.

Председник већа: 20 метара, да ли се она од тог асфалтног пута где су стајали Шобот и Иванчевић, да ли се види та кућа?

Сведок Сава Пашић: Види.

Председник већа: Види се.

Сведок Сава Пашић: Види.

Председник већа: Значи 20 метара је удаљена од асфалтног пута?

Сведок Сава Пашић: Да.

Председник већа: Како се долази до те куће, каквим путем?

Сведок Сава Пашић: Па...

Председник већа: Да ли постоји неки макадамски пут?

Сведок Сава Пашић: Ту негде има скретање, па постоји макадам гдје је та кућа сада са десне стране, ту полази и макадам десно горе.

Председник већа: Из тог правца, те куће, су наишли и војници и ова девојка, је ли тако?

Сведок Сава Пашић: Са те стране су дошли и они, сада нису из куће него са те стране су дошли.

Председник већа: Колико је она, колико је прошло времена од момента када су они отишли до момента када је она дошла, је ли можете да прецизирате?

Сведок Сава Пашић: Није било дуго, јер је вјероватно пратила она то и онда када је видела да одоше.

Председник већа: Када кажете није дуго, колико мислите, како опредељујете то време?

Сведок Сава Пашић: Па можда највише једно 15 минута, не више.

Председник већа: 15 минута. Добро.

Сведок Сава Пашић: Вероватно, не знам ја где је рањена, па да је онда тражила помоћ.

Председник већа: Ми смо на главном претресу претходном саслушали сведока Т [REDACTED] Х [REDACTED], она је повређена и она је задобила те повреде и она је била, преживела је и она је била та жена коју сте Ви тада видели, може се повезати из њеног исказа и из навода Вашег исказа, она тврди да је било 8 маскираних лица укупно. Колико сте Ви видели њих?

Сведок Сава Пашић: Ја сам видио пет, свеукупно пет.

Председник већа: Добро, и тужилац Вас је питао значи остали сте 15 минута ту и били сте ту и када је Т [REDACTED] Х [REDACTED] сишла повређена, којој је указана помоћ, кажите ми да ли сте било шта о томе причали са Иванчевићем, Шоботом и да ли је Т [REDACTED] било шта причала пред Вама шта се десило?

Сведок Сава Пашић: Са Шоботом јесам, ја сам се бунио мало.

Председник већа: Шта сте причали са њим? Шта је он Вама рекао, шта сте Ви њему рекли?

Сведок Сава Пашић: Он је мени гарантовао да ћу ја бити слободан и да ме не смије нико нападати.

Председник већа: Због овог догађаја?

Сведок Сава Пашић: Да. И када њега нема, и то сад да Вам кажем, кад њега нема, онда ако њега нема да запишем ко је радио и шта се год догодило.

Председник већа: На тој радној обавези?

Сведок Сава Пашић: Да. А срећом ето ни то, јесам једном опоменуо двојицу који су тресли кад њега није било, нису тресли па ја пришао лепо им рекао да се мора радити, ето. На никога нисам загаламио што се тиче тога.

Председник већа: Само моменат, кажите ми ко је још од Вас, осим Вас возио раднике на радну обавезу?

Сведок Сава Пашић: Најприје је возио, али погинуо је човек, Поповић Милан, неки из Рипча.

Председник већа: Добро, и?

Сведок Сава Пашић: То ће сведок рећи.

Председник већа: Да ли је још неко осим Вас возио раднике?

Сведок Сава Пашић: Возио је Муслиман неки, Гаја.

Председник већа: Добро.

Сведок Сава Пашић: Гаја је возио, ишао сам и ја са њиме онда после.

Председник већа: А да ли је Пепић Миле возио раднике на радну обавезу?

Сведок Сава Пашић: Колико ја знам није.

Председник већа: А да ли је уопште био ангажован у вези радне обавезе?

Сведок Сава Пашић: И то не би знао рећи.

Председник већа: Да ли сте га виђали некад?

Сведок Сава Пашић: Био је више пута, а сад..

Председник већа: У ком својству?

Сведок Сава Пашић: Па долазио је, некад је одвозио то што припремимо и тако.

Председник већа: Шта припремите?

Сведок Сава Пашић: Па на Липи је био магацин па је онда одвозио у магацин шта треба ићи у магацин тако...

Председник већа: За рад шта је потребно, је ли тако?

Сведок Сава Пашић: За војску.

Председник већа: За војску. Није имао никакав, није био ангажован у вези радне обавезе, није имао никакво задужење, је ли тако?

Сведок Сава Пашић: Не знам то.

Председник већа: Па да ли сте га виђали негде када је радна обавеза, када се превозе ти радници који треба да раде када се одвозе, довозе, одвози храна?

Сведок Сава Пашић: Он је долазио стално, није никад дошао са нама, дође после.

Председник већа: А зашто је долазио?

Сведок Сава Пашић: Не знам.

Председник већа: Да ли сте причали некада о томе?

Сведок Сава Пашић: Али је одвозио кажем ти то, јер је он радио на томе у Липи, он је био горе као радник прије рата.

Председник већа: Добро.

Сведок Сава Пашић: Па у томе магацину он је одвозио овако што припремимо.

Председник већа: Дакле, са Шобот Жељком и Иванчевић Миланом никада нисте причали о томе шта се овде десило?

Сведок Сава Пашић: Миланом нисам, а Шоботом јесам.

Председник већа: И шта је Шобот рекао, да ли сте нешто сазнали од Шобота?

Сведок Сава Пашић: Није ми никада хтио.....

Председник већа: Шта Вам је рекао?

Сведок Сава Пашић: Никада ми ништа није хтео рећи, било га је мало можда мене и срамота, знаш.

Председник већа: Добро, Ви кажете није сигурно било 19 убијених лица?

Сведок Сава Пашић: Не би реко.

Председник већа: На основу чега то закључујете?

Сведок Сава Пашић: Била је мања приколица, није могло сјести ту, нису стали, не можеш ти возити стојећи народ, ајде да је реко 15, ја сам рекао од 15 до 17 и то сам нагађао знаш. Јесу двојица сједила код мене на блатобрану, али сам ја....

Председник већа: Добро, објасните нам то, ко је та лица довезао, тога дана ко их је одвезао на радну обавезу?

Сведок Сава Пашић: Нисам разумио?

Председник већа: Ко је довезао та лица ујутру у месту Дуљци да беру шљиве?

Сведок Сава Пашић: Ја.

Председник већа: Ви сами?

Сведок Сава Пашић: Сам ја.

Председник већа: Да ли је био још неко са Вама?

Сведок Сава Пашић: Не.

Председник већа: Како сте их довели, којим превозним средством?

Сведок Сава Пашић: Трактором.

Председник већа: Трактором, где сте их, где су они ушли код Вас у тај Ваш трактор, где сте их покупили?

Сведок Сава Пашић: У Рипчу.

Председник већа: Где, испред ког објекта?

Сведок Сава Пашић: Једне сам дакле дошли су сада сви ту?

Председник већа: Колико њих да ли се сећате?

Сведок Сава Пашић: Није моје било да их бројим.

Председник већа: А чије је било, чија је била то обавеза?

Сведок Сава Пашић: То је требао да зна Шобот и Иванчевић ако су ишли, шта ја знам.

Председник већа: Њих двојица. Добро, Ви кажете „нису могли сви да стану на трактор“, па колико је њих стало, да ли можете да нам прецизирате колико је могло њих да стане на трактор?

Сведок Сава Пашић: Ја сам рекао од 15 до 17.

Председник већа: Од 15 до 17. Добро, Ви сте сигурни да нико сем Вас није довозио раднике тога дана, да ли сте сигурни или не?

Сведок Сава Пашић: Није могао други нико.

Председник већа: Добро.

Сведок Сава Пашић: Други нико, сигурно није могао, јер да је било више народа вјероватно да би дошли ту, да би се објаснило то да је тако, али није, нисам имао никад ја да је неко остао, ко је радио, радио је стално, једино не знам двоје дјеце је долазило, можда је једно имало 7-8 година, не знам ни која је жена водила са собом, е јесу ли они ту били ја то не знам, тај дан, а довозио сам и њих.

Председник већа: Кажите ми....

Сведок Сава Пашић: Једно је било женско, једно мушко.

Председник већа: Довољно је, кажите ми Ви сте из места Грабеж, је ли тако?

Сведок Сава Пашић: Да.

Председник већа: Колико је то место удаљено од места Рајновци?

Сведок Сава Пашић: 10, једно 20-26 или 7 километара.

Председник већа: Добро, Ви нисте познавали никога из места Рајновци, нисте познавали породицу Тадић пре овог догађаја?

Сведок Сава Пашић: Нисам. Нисам знао, ето сада да се није човек јавио не би ни њега знао, а вјероватно сам га негде гледао, али где ћеш ти то свакога сада, али тај што је упро пушку у мене, није он, друге је боје човек.

Председник већа: Није тај што је упро пушку у Вас?

Сведок Сава Пашић: Не.

Председник већа: А да ли су та двојица које сте затекли доле са Пепићем и Шоботом имали маске на лицу?

Сведок Сава Пашић: Нису.

Председник већа: А да је тада једно од тих лица био овде окривљени, да ли бисте га препознали?

Сведок Сава Пашић: Знате колико сам ја њега гледао, колико је он опсово толко сам га гледао.

Председник већа: Добро, тај што је упро пушку....

Сведок Сава Пашић: Више га гледао нисам.

Председник већа: Тај што је упро пушку у Вас није био окривљени, а да ли искључујете да је био тај други, двојица су?

Сведок Сава Пашић: Не знам, не знам.

Председник већа: Не знате да ли је то био окривљени други војник?

Сведок Сава Пашић: Не знам.

Председник већа: Да ли је био окривљени или не?

Сведок Сава Пашић: Не знам. Појма ја немам ко је окривљени.

Председник већа: Изволите, устаните. Окривљени Ђуро Тадић, малопре смо Вам рекли, да ли је он био једно од та два униформисана лица која сте видели доле?

Сведок Сава Пашић: Не, није био.

Председник већа: Значи није био доле?

Сведок Сава Пашић: Није сигурно.

Председник већа: Нисте га упоште видели тога дана?

Сведок Сава Пашић: Ја сам њега могао гледати само ако је био у полицији, могао сам га гледати само пред полицијом јер ту смо после ми ишли на зборно место када нас је возио Гаја, односно тај како се презива тај Гаја, Муслиман.

Председник већа: Ја Вас питам, тада, само моменат, ја Вас питам тада када сте дошли затичете са Шоботом и Иванчевићем два униформисана лица, једно лице које је уперило пушку у Вас, друго лице униформисано које је ту поред, је ли тако? Да ли је овде присутни Ђуро Тадић једно од та два лица?

Сведок Сава Пашић: Није.

Председник већа: Није. Добро, довољно је.

Сведок Сава Пашић: Није, овај што је био у СМБ униформи, можда је био мало вишљи од мене.

Председник већа: Седите Тадићу.

Сведок Сава Пашић: Овако вишљи човек, а овај други можда је био мало вишљи од њега.

Председник већа: Био је мало вишљи од окривљеног, а тај други је био доста вишљи?

Сведок Сава Пашић: Овај што је био у СМБ, тај је био висок.

Председник већа: Добро.

Сведок Сава Пашић: Вишљи је био од мене сигурно.

Председник већа: И након тога дошла су још три лица из правца куће одакле је дошла и ова повређена девојка, је ли тако?

Сведок Сава Пашић: Да, да, из тог правца, нису из куће него из истог правца, са исте стране мислим.

Председник већа: Да ли су имали маске, фантомке на лицу?

Сведок Сава Пашић: Ти су били маскирани.

Председник већа: Сва тројица?

Сведок Сава Пашић: Сва тројица.

Председник већа: Добро. Да ли неко има још неко питање, да ли неко од чланова већа има неко питање?

Заменик тужиоца: Судија, ја се извињавам, је ли може једно допунско, извините. Само још један детаљ, јесте Ви знали Тому Тадића наставника из Рајиноваца?

Сведок Сава Пашић: Нисам, нисам га знао.

Заменик тужиоца: Јесте чули за његову погибију?

Сведок Сава Пашић: Јесам.

Заменик тужиоца: Када сте чули за његову погибију?

Сведок Сава Пашић: Па ја мислим.

Заменик тужиоца: У односу на овај догађај ако можете да нам определите?

Сведок Сава Пашић: Тада сам ја већ био у Вакуфу, тада ми се преселила сва породица у Вакуф. Тако ето говорећи чуо сам.

Заменик тужиоца: Значи да је то било пре овог догађаја у Дуљцима.

Сведок Сава Пашић: Још је један погинуо, не знам тачно.

Заменик тужиоца: Само нам реците је ли било то пре овог догађаја или није, у Дуљцима, да ли се можете сетити?

Сведок Сава Пашић: Ја мислим да је морало бити прије.

Заменик тужиоца: Да, знали сте да је он погинуо и још једно са њим.

Сведок Сава Пашић: Да, да, још један је морао бити из Рајиноваца или из Вакуфа не знам тачно.

Заменик тужиоца: Хвала Вам.

Председник већа: Нема више нико ниједно питање. Кажите нам да ли сте имали неке трошкове за долазак на главни претрес и у ком износу?

Сведок Сава Пашић: Платио сам човека пошто нисам могао стићи аутобусом.

Председник већа: Значи, из [REDACTED] 5.699,00 динара и 500 динара за гориво, је ли тако?

Сведок Сава Пашић: Није, то је за ауто-пут.

Председник већа: Значи, само по информацији, 6.200,00 динара је ли толико тражите трошкове?

Сведок Сава Пашић: Не знам то су они прерачунали, знаш ја сам то са човјеком договорио да ме врати и да дође вамо, 50 евра.

Председник већа: Колима би било.

Сведок Сава Пашић: Пошто смо комшије није он мени зацјенио знаш па је тако, такси би ме само доведе коштао најмање више од 100 марака.

Председник већа: Ставите....

Других питања није било. Сведок захтева исплату трошкова за долазак на главни претрес из Бијељине.

Ви сте дошли како, из [REDACTED] до Београда, је ли тако?

Сведок Сава Пашић: Да, да.

Председник већа: А до [REDACTED]?

Сведок Сава Пашић: Враћам се са истим возилом, дотеро ме човек и чека ме овде да ме врати, зато сам први ја сад.

Председник већа: Ви у [REDACTED] је ли тако? И из [REDACTED] сте дошли на главни претрес овде у Београд.

Из [REDACTED] у износу од 6.200,00 динара.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата трошкова сведоку Пашић Сави у износу од 6.200,00 динара.

Трошкови ће му бити исплаћени одмах након.

Уколико нема више нико питања можете да идете. Хвала Вам што сте дошли, уколико буде било потребно ми ћемо Вас позвати опет, уколико буде неопходно или предложено неко суочење.

Сведок Сава Пашић: Хвала вам, довиђења.

Председник већа: Пепић Миле. Само сачекајте док се врати записничар.

Сведок Сава Пашић се отпушта, и истом се дозвољава да се удаљи из суднице.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

да се у доказном поступку изведе доказ саслушањем сведока Пепић Мила.

Сведок МИЛЕ ПЕПИЋ

Председник већа: Миле Пепић?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Даћете нам Вашу личну карту да бисмо утврдили Ваш идентитет. Да ли Вам је познато због чега сте позвани овде на главни претрес?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Као сведок дужни сте да говорите истину, не смете ништа прећутати у вези онога што Вам је познато о овом догађају, давање лажног исказа представља кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би тим питањима себе или свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном прогону. Дужни сте да пријавите суду сваку промену адресе. Поновићете за мном текст заклетве, он гласи „заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан“.

Сведок Миле Пепић: Заклињем се да ћу пред судом што ме буду питали.

Председник већа: „Говорити само истину“.

Сведок Миле Пепић: Говорити само истину.

Председник већа: И да ништа нећу прећутати.

Сведок Миле Пепић: „И да ништа нећу прећутати“.

Председник већа:

Сведок Пепић Миле, идентитет сведока утврђен увидом у личну карту издату у БиХ под бројем [REDACTED]

Има ли неких измена у личним подацима које сте дали када сте дали свој исказ пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона дана 16.11.2007. године?

Сведок Миле Пепић: Ништа.

Председник већа:

Са личним подацима као на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ дана 16.11.2007. године, без измена.

Сведок опоменут да је дужан да говори истину, да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, упозорен да није дужан да одговара на питања уколико би тиме себе или лице из члана 94 став 1 ЗКП-а изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном гоњењу, да је дужан да пријави сваку промену адресе. Након положене заклетве у смислу члана 96 ЗКП-а изјави:

Изволите, можете да изнесете Ваш исказ, да се изјасните овде пред овим већем све оно што Вам је познато у вези догађаја који се одиграо у месту Дуљци дана 23. септембра 1992. године.

Сведок Миле Пепић: Разумио све.

Председник већа: Изволите.

Сведок Миле Пепић: Ја сам био водио једну задругу код нас, тамо био неки пословођа, таман је оно почео рат па је требало сијати кромпир, те житарице, та земљорадничка задруга, па сам ја горе водио то сијали и онда сам пошто сам ја живио читаво време на првој линији, мислим оно село комплетно, па су ми рекли да ће ме водити доле као на линији, а повремено да идем горе радити сијати кромпир, шта ја знам, за војску. Е онда доле у Притоци када је почела жетва жита нико није смио ићи да жање жито него сам ја метнуо панцир пошто је то само преко пута Уне, метнуо панцир и шлем и ја сам жњео то жито и пожњео све, а мој један радник који је радио са мном, он је возио те Муслимане који су остали ту, неки стари, жене, дјеца, возио их у те Дуљке да најприје беру пасуљ колико знам пасуљ, па су онда купили шљиве. Само мало, купили шљиве, да, када сам ја завршио са жетвом, тај Поповић Бранко, добро он је погинуо, тај Поповић Бранко је морао ићи на линију пошто сам ја био пословођа, па мене да оставе горе да водим и даље то, ја сам њих возио повремено горе да купе те шљиве и још један човек исто пошто је он имао родбину овамо према Бихаћу, а горе је живео близу тих Дуљака, па је он повремено овако када ја требам ићи у те горе објекте,

та задруга, када треба ићи нешто издати за војску, жито за коње и шта ја знам, тај дан тај је човек возио њих горе, а мене су послали да одем у те објекте да издам жито за коње.

Председник већа: Само, уколико се сећате његовог имена, може то одмах да кажете, тај човек други што је возио.

Сведок Миле Пепић: Пашић Сава.

Председник већа: То је овај сведок што је пре Вас дао исказ?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Изволите.

Сведок Миле Пепић: А његов зет, он је био нама свима шеф пошто је он био агроном, био је мени шеф, био је он агроном.

Председник већа: Како се он звао?

Сведок Миле Пепић: Шобот Жељко.

Председник већа: Изволите.

Сведок Миле Пепић: И мени је речено да одем у, то је једно 10 километара горе до тих наших објеката да издам у камион зоб за коње и још неких ствари и то, и да дођем доле по раднике да их вратим назад пошто овај, тај Сава.

Председник већа: Тога дана, је ли тако?

Сведок Миле Пепић: Да, да. Пошто тај Сава, он је имао [REDACTED], а он је избегао па је живео, ја мислим, горе баш у томе правцу где се то и догодило. Шта сам хтио још да кажем. Онда, он је њих отјерао, ја сам отишао у ту Липу, издао то жито.

Председник већа: Кажете отерао, можете да нам прецизније кажете кога је отерао, како отерао?

Сведок Миле Пепић: Отерао њих да раде, да купе шљиве, а ја сам отишао да издам жито за коње.

Председник већа: Одвезао, на то мислите?

Сведок Миле Пепић: Одвезао, да, добро. Ја када сам одозго, рекао ми је тај мој пословођа, када то издам да дођем доле по раднике.

Председник већа: Значи тога јутра он их је довезао ту у месту Дуљци да беру шљиве, Саво Пашић?

Сведок Миле Пепић: Јесте.

Председник већа: Добро, изволите даље.

Сведок Миле Пепић: И ја када сам дошао доле, не знам колико је било тачно сати, стајао сам ја, они су оно било је њих, добро ја сам читао новине да их је било 38, чак имам и овде новине што су ови изјавили из Бихаћа да је било 38 људи и жена и дјеце.

Председник већа: Да ли можете одмах да нам појасните зашто сте Ви дошли горе тога дана?

Сведок Миле Пепић: Молим?

Председник већа: Зашто сте Ви тога дана дошли горе?

Сведок Миле Пепић: Па да врате те раднике пошто тај Сава што је отерао раднике, пошто он остаје горе у томе дјелу, горе где је избегао.

Председник већа: Значи он није имао обавезу тога дана да се враћа у место Дуљци и Ви сте требали након завршеног посла раднике да вратите?

Сведок Миле Пепић: Јесте.

Председник већа: У колико сте сати дошли, одмах нам то исто објасните?

Сведок Миле Пепић: Па не знам, ту око један, два, три сата, не могу се сјетити тачно.

Председник већа: Да ли је то уобичајено време када они завршавају посао?

Сведок Миле Пепић: Не. У то време ја мислим да треба да дође ручак, око два, три сата.

Председник већа: А зашто сте Ви дошли у један?

Сведок Миле Пепић: Па док сам ја дошао да издам то жито и док сам се вратио са трактором доле.

Председник већа: Да, али зашто нисте дошли на крају када се завршава посао?

Сведок Миле Пепић: Па завршавао се оно око четири, пет сати.

Председник већа: А зашто нисте дошли у четири, пет него у један?

Сведок Миле Пепић: Па док сам, рекао ми он „оди горе и издај жито и дођи доле“.

Председник већа: Значи по тој наредби.

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Изволите даље.

Сведок Миле Пепић: И када сам дошао доле стајао сам, они су купили шљиве овако око нас, стајао сам ја, стајао је Иванчевић Милан, стајао је један са нама ту, Муслиман, Т [REDACTED] како му је име, знам да је умро млад.

Председник већа: Је ли Б [REDACTED]?

Сведок Миле Пепић: Е он је стајао ту са нама оно причао, одједном су дошла нека два, три аута тамо на асфалт, стали су, људи су изашли из аута, чарапе на главама и почели пуцати, од тога Т [REDACTED] снаха, она је била у једном воћњаку доле мало ниже када је видела да они пуцају и убијају, то све, она је долетела ту код нас до тога као дјевера и онда су они иза нас и они су остали живи.

Председник већа: Имате ли још нешто да изнесете?

Сведок Миле Пепић: Да, имам. Када је то све направито тај дар мар како да га назовем, ја сам се био тотално изгубио свест, стајао сам и окренуо сам овако главу и видео сам из једне куће једна жена оно као женска глава провирива па врати па вамо, и ја, оно ме неки страх ухватио и она иде отуда, крвава сва рука и она када је дошла ту близу мене и тога Иванчевића, да ли сам ја помогао Иванчевићу да је ставимо у ауто да је он вози лекару ја се не сећам, али је он отерао њу лекару.

Председник већа: Добро. Имате ли још нешто?

Сведок Миле Пепић: Не знам.

Председник већа: Добро, од стране Тужилаштва сте предложени да будете саслушани на главном претресу. Најпре ће Вам питања постављати тужилац, а затим остали учесници поступка. Изволите, тужиоче.

Заменик тужиоца: Дobar дан, Снежана Станојковић, заменик тужиоца за ратне злочине. Господине Пепићу, сада сте рекли, објаснили сте ово што сте Ви том приликом видели и ја ћу имати на те околности конкретна питања. Па Вас молим да се концентришете и што боље да ми одговорите на постављена питања. Значи мене пре свега занима, Ви ту стојите са лицима, како сте то описали, видите долазе двоја кола, како сте и рекли пред Кантоналним тужиоцем.

Сведок Миле Пепић: Двоје, троје, не могу се сетити.

Заменик тужиоца: Да, да ли можда знате, који су то аутомобили?

Сведок Миле Пепић: Не знам.

Заменик тужиоца: Боје, марке?

Сведок Миле Пепић: То баш не знам.

Заменик тужиоца: То не знате ништа?

Сведок Миле Пепић: Нисам уопште обраћао пажњу оно, јер то није баш, није далеко, ни близу.

Заменик тужиоца: Колико, овај, излази људи из тих аутомобила, по Вашој процени?

Сведок Миле Пепић: Па по мојој процени, ту шест, седам, осам, ту негде.

Заменик тужиоца: Јесу тих шест, седам, осам из оба аутомобила изашли људи?

Сведок Миле Пепић: Да.

Заменик тужиоца: Јесу они били униформисани?

Сведок Миле Пепић: Они су, када су изашли, они су имали чарапе на главама и почели су одмах пуцати, одмах су почели пуцати, једни су ишли овако.

Заменик тужиоца: Јесу ли се од тих аутомобила кретали према цивилима?

Сведок Миле Пепић: Да.

Заменик тужиоца: Како су се кретали?

Сведок Миле Пепић: Па када су изашли, колико се ја сећам, када су изашли из аутомобила, одмах су једни ишли у један воћњак доле, а једни су ишли у један други воћњак.

Заменик тужиоца: А кажите ми, како су били, у односу на место где Ви стојите и са тим људима како сте нам то рекли, како су била паркирана та возила? Јесу они дошли Вама у сусрет или су прошли мимо Вас, евентуално?

Сведок Миле Пепић: Они су дошли из правца Вакуфа, одозго.

Заменик тужиоца: Шта то значи, да ли су предњи делови аутомобила окренути били према Вама?

Сведок Миле Пепић: Не, они су стајали на асфалтном путу.

Заменик тужиоца: И шта Ви видите када остају ти аутомобили на асфалтном путу? Шта је најближе Вама, Вашем углу гледања, да ли је то предњи део аутомобила, задњи, бочни, шта Ви видите?

Сведок Миле Пепић: Тачно чини ми се равно, видео сам ово, бочне делове, оно са стране, они овако стоје.

Заменик тужиоца: Добро, колико је то удаљено од Вас, ти аутомобили?

Сведок Миле Пепић: Па можда двадесет, тридесет метара.

Заменик тужиоца: Да ли Ви видите добро те аутомобиле?

Сведок Миле Пепић: Ја сам видео када су дошли аутомобили и стали, оно стали, ја сам оно случајно погледао, само су људи излетели са чарапама на главама и оружјем и почели су да пуцају.

Заменик тужиоца: Да ли је евентуално неко остао у колима, да ли Ви можете то да видите?

Сведок Миле Пепић: Не, не сећам се.

Заменик тужиоца: Не сећате се?

Сведок Миле Пепић: Не сећам се.

Заменик тужиоца: Колико се задржавају та лица у Дуљцима? Да ли Ви видите када они одлазе?

Сведок Миле Пепић: Ја сам био тотално, ја сам одатле касније чак отишао на психијатрију, ја сам био скроз блокиран мозак.

Заменик тужиоца: То Вас разумем, али ето, уколико можете да се сетите, колико је могло то све да траје?

Сведок Миле Пепић: Па можда једно, па можда десетак минута, петнаест.

Заменик тужиоца: Да ли видите када се сви враћају према аутомобилима?

Сведок Миле Пепић: Не, нисам ниједнога видео, никога нисам видео. Ја сам то што сам видео, видео, ја више ништа нисам знао, чак та што је рањена била, она је дала, читао сам у новинама, да је пришла код мене и да је неко стајао са мном и каже, од њих је неко рекао, треба је убити да се не пати и каже Миле Пепић није дао да ме убију, него ме стрпао каже у ауто и да смо је отерали. Ја се тога не сећам.

Заменик тужиоца: Ви се не сећате, добро, разумем. Кажите ми, да ли познајете овде окривљеног Ђуру Тадића? Окрените се слободно. Да ли га познајете?

Сведок Миле Пепић: Не.

Заменик тужиоца: Из ког села сте Ви?

Сведок Миле Пепић: Ја сам из Приточе, то ти је 25 километара до тога горе места.

Заменик тужиоца: И нисте га познавали ни тада, не познајете ни сада Ђуру Тадића?

Сведок Миле Пепић: Из тога горе места, само сам познавао једнога човека, звали су га „Тито“ и пошто ми се кум оженио из тога места, баш од тога „Тите“ сестра, можда сам два пута у животу био у тим Рајиновцима.

Заменик тужиоца: Кажите ми, да ли сте знали наставника Т [REDACTED] Т [REDACTED]?

Сведок Миле Пепић: Не знам.

Заменик тужиоца: Нисте познавали тада?

Сведок Миле Пепић: Никога одозго. Ја сам горе само знао тога „Титу“ и још сам знао једног кондуктера, чини ми се да се звао Чађо.

Заменик тужиоца: Кажите ми, јесте знали да је неко тих дана погинуо на линији од српских војника? Да ли сте то чули тамо, да ли се причало?

Сведок Миле Пепић: То сам чуо тек тај дан када сам дошао кући.

Заменик тужиоца: Шта сте чули, хајте ако можете да нам поновите.

Сведок Миле Пепић: Чуо сам да су неки Рајиновчани изгинули и неки Петровчани, да је више људи изгинуло.

Заменик тужиоца: Добро. Само сте то чули?

Сведок Миле Пепић: Ништа друго.

Заменик тужиоца: А јесте после овог догађаја чули шта се то догодило, ко је то дошао да поубија те цивиле на брању шљива? Јесте нешто чули о томе?

Сведок Миле Пепић: Ништа ја нисам чуо, мени у Бихаћу када су оно питали, показивали су ми неке слике.

Заменик тужиоца: Добро, ја Вас питам само да ли сте евентуално непосредно после догађаја, чули шта се то догодило?

Сведок Миле Пепић: Чуо сам да, као да су дошли неки са неке сахране, шта је било, не знам ни ја, и да су оно.

Заменик тужиоца: А кажите ми, да ли сте познавали цивилна лица која су том приликом убијена?

Сведок Миле Пепић: Па моје комшије, јесам.

Заменик тужиоца: Све? Кога сте познавали?

Сведок Миле Пепић: Па нисам можда све, али јесам, то је два километра то муслиманско село од мог села.

Заменик тужиоца: Јесте, па да ли знате, колико их је погинуло тада? Да Вам читам имена та, да ли сте их знали или?

Сведок Миле Пепић: Знам да су ту биле две сестре, медицинске сестре, једна је погинула, а та С [REDACTED], та што је била у воћњаку, па долетела до девера, она је преживела и утекла, где већ.

Заменик тужиоца: Спасила се?

Сведок Миле Пепић: С [REDACTED] мислим да се зове. А једна друга, како се зове, исто медицинске сестре код нас у амбуланти радила, Х [REDACTED], она је убијена.

Заменик тужиоца: Она је убијена? И кажите ми, да ли сте везано за та лица која су изашла из аутомобила, шта сте нам рекли, сем тих фантомки на главама што су имали, јесу били униформисани, јесу носили оружје?

Сведок Миле Пепић: Оружје јесу, а сада.

Заменик тужиоца: Које, да ли знате?

Сведок Миле Пепић: Не знам ја, колико се сећам да су били аутомати.

Заменик тужиоца: А кажите ми, шта Ви радите за то време, док се убијају цивилна лица, да ли се Ви померате одатле, да ли одлазите да видите?

Сведок Миле Пепић: Ама, ја сам укочен, ја сам изгубио се тотално, ја само имам ту слику када су дошли и почели то радити, ја сам се тотално изгубио и онда сам после тога дошао оно мало к себи када сам видео ту жену и када је пришла ту близу, ја сам онда скроз занемео.

Заменик тужиоца: Хвала, толико, хвала Вам.

Председник већа: Браниоче, изволите.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала. Да ли сведок може да се изјасни, да ли су сва та лица која су била униформисана, носила исто оружје или је ту било неке разлике?

Сведок Миле Пепић: Ја не могу тврдити, али највероватније претежно код нас тамо су били ти аутомати и шта ја знам.

Председник већа: Да ли можете да прецизирате, које оружје је било претежно?

Сведок Миле Пепић: Претежно су били ти аутомати, аутоматске пушке.

Председник већа: Аутоматске пушке?

Сведок Миле Пепић: Добро, и ја сам то дужио, али никада нисам носио, тако су мене у Бихаћу, зашто ја нисам носио пушку са собом, као да њих оно да чувам и кажем овако, када су они изашли и почели убијати те цивиле, да сам имао пушку, да ли би ти заштитио те цивиле, да ли би ти пуцао у њих. Ја сам размислио и рекао сам, не. А зашто? Па ако бих ја испуцао у два, три, сви би остали умрли.

Председник већа: Значи сви су тада у том месту у тој околини имали аутоматско оружје, били задужени аутоматским наоружањем?

Сведок Миле Пепић: Врло мало је било оних неких пушака М-48, старе.

Председник већа: А ко је био задужен са тим пушкама?

Сведок Миле Пепић: Не знам.

Председник већа: Кажете „врло мало“, код кога сте то видели?

Сведок Миле Пепић: Па ја сам исту такву пушку имао.

Председник већа: Ви сте имали такву пушку?

Сведок Миле Пепић: Да, тај аутомат, то сам дужио, то ми је било код мене.

Председник већа: Ко ме сте дужили, ко Вас је дужио тиме, ко Вам је издао ту пушку?

Сведок Миле Пепић: Па моја јединица доле.

Председник већа: Која је била Ваша јединица?

Сведок Миле Пепић: Нека 15.

Председник већа: Изволите даље.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Да ли је можда у том свом крају виђао и неко друго наоружање, конкретно паповке пушке?

Председник већа: Изволите.

Сведок Миле Пепић: Не сећам се.

Председник већа: Не сећа се.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Да ли је тог дана он био наоружан?

Председник већа: Да ли сте били наоружани?

Сведок Миле Пепић: Ја сам нон-стоп носио пиштољ, „Бровинг“ за који сам имао дозволу и носио сам пилотско одело. Мислим за њега сам имао одобрење и нон-стоп сам га носио, нисам уопште носио аутомат, шта ће ми аутомат, у том смислу.

Председник већа: Изволите даље.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Да ли су сва лица униформисана која су изашли из та два аутомобила, имали маске на главама, односно чарапе, како је он то рекао?

Сведок Миле Пепић: Ја, чини ми се, нисам оно сто-посто, али чини ми се да су имали, док су изашли, чини ми се да су сви имали, како су изашли, да су имали чарапе на главама, не знам, не могу се сетити, али колико знам.

Председник већа: Да су сви који су изашли имали чарапе на глави?

Сведок Миле Пепић: Добро оне, како, шта, не знам ја како се зову.

Председник већа: Што су изашли из та два возила, је ли тако?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Добро.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Судија, ако можете да сведоку предочите његов исказ који је већ дат.

Председник већа: „Поједини су имали црне чарапе на главама, са прорезима за очи“, да ли на то мислите?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Да.

Председник већа: Тада сте рекли да су поједини имали, а не сви.

Сведок Миле Пепић: Мени је мрак био на очима, ја сам видео да су навучене, да ли су имали на очима оно.

Председник већа: Добро, колико сте их видели, колико лица сте видели са тим фантомкама на главама?

Сведок Миле Пепић: Па сви који су.

Председник већа: Колико?

Сведок Миле Пепић: Па ту седам, осам, девет нека буде, не знам, не знам, ја сам умро од страха. Па и ја сам рањен овде исто, ево имам ту исто ожиљак један.

Председник већа: Изволите даље.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Судија, да ли је сведок читаво време стајао на истом месту или се кретао или се негде заклонио?

Председник већа: Ево, детаљно нам објасните, пре него што су они дошли, где сте Ви стајали, да ли сте били сами, да ли сте стајали поред неког превозног средства, где сте се Ви налазили, са ким сте били?

Сведок Миле Пепић: Па ја сам већ рекао. Стајао сам са Иванчевић Миланом и тим Талићем.

Председник већа: Значи, у њиховој непосредној близини?

Сведок Миле Пепић: Да, има један пут овако, један пут је овако, једни су купили шљиве доле, ми смо на некој брини овако.

Председник већа: Значи од када сте дошли до момента када они наилазе, Ви сте стајали са Пепићем?

Сведок Миле Пепић: Да, стајао и причао.

Председник већа: Колико су након Вашег доласка они дошли?

Сведок Миле Пепић: Па, можда, па можда сат времена, не знам.

Председник већа: Да ли је био неки трактор ту у Вашој близини?

Сведок Миле Пепић: Да, мој трактор.

Председник већа: Одмах у Вашој близини где Ви стојите?

Сведок Миле Пепић: Не, мој је трактор, чини ми се да сам га оставио крај асфалта, а ја сам стајао, ови су момци доле стајали, па сам пришао њима и оно са њима причао.

Председник већа: Колико је Ваш трактор био удаљен од Вас?

Сведок Миле Пепић: Па можда, па није био десет, двадесет метара, пошто су они ту купили шљиве и ја сам паркирао ту близу трактор да оно, када заврше посао.

Председник већа: Добро, да ли Ви имате још неких питања?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Не, само то.

Председник већа: Пашић Сава, да ли је био у Вашој близини?

Сведок Миле Пепић: Нисам га ја видео, ту није био.

Председник већа: Значи он није био са Вама?

Сведок Миле Пепић: Са мнош није ту стајао, да ли је ту негде био, не знам, али ту стајао сам ја, ја, Т [REDACTED] Иванчевић.

Председник већа: Чекајте, Ви, Иванчевић, ко је Т [REDACTED]?

Сведок Миле Пепић: Тај Т [REDACTED].

Председник већа: Т [REDACTED] Е [REDACTED]?

Сведок Миле Пепић: Е [REDACTED]

Председник већа: А Шобот?

Сведок Миле Пепић: И Шобот Жељко.

Председник већа: Значи, Ви, Шобот Жељко, Иванчевић Милан и Т [REDACTED] Е [REDACTED]?

Сведок Миле Пепић: Јесте.

Председник већа: Саву Пашића нисте тада видели?

Сведок Миле Пепић: Нисам.

Председник већа: Да ли сте га уопште видели тога дана?

Сведок Миле Пепић: Нисам.

Председник већа: Сава Пашић је малопре саслушан пре Вас, он је рекао да је он стајао са Шоботом, Иванчевићем, а да сте Ви били тамо мало удаљени код свог трактора.

Заменик тужиоца: Није рекао да је стајао, судија.

Председник већа: Да је дошао и да је био ту.

Заменик тужиоца: Да је дошао, да је овај уперрио, ја се извињавам, да је дошао, уперрио пушку и отишао даље да.

Председник већа: Да, али у том моменту да је.

Заменик тужиоца: Али није рекао да је стајао, ја се извињавам.

Председник већа: Да је наишао, да су ту били Шобот Жељко и Милан Иванчевић са два униформисана лица, а да сте Ви били мало од њих удаљени и да је једно униформисано лице у њега уперило пушку. Да ли сте то уочили и видели?

Сведок Миле Пепић: Не.

Председник већа: Не?

Сведок Миле Пепић: Не, сигурно, животом гарантујем.

Председник већа: Добро, да ли сте га уопште видели тога дана?

Сведок Миле Пепић: Сада не.

Председник већа: Не?

Сведок Миле Пепић: Он је повремено довозио радницима, ишао је горе у Вакуф, била је као нека кухиња и он је био за то задужен, оно да довози радницима храну и оно повремено када ја требам ићи радити, орати или тамо вадити кромпир, онда он повремено, пошто му је тај Жељко Шобот зет, онда је он њега укључио да не иде на линију, тако да мало вози раднике, да, чини ми се да довози храну и то.

Председник већа: Добро, ко је тог дана требало да доведе храну?

Сведок Миле Пепић: Највероватније он, не знам, али.

Председник већа: А када је требало да доведе храну, да ли Вам је то познато?

Сведок Миле Пепић: Па, то је нешто око два, три сата, увек је долазила храна, увек исто ту, зависи док оде горе, то је, не знам, колико километара док оде.

Председник већа: Добро, Ви сте рекли да сте Ви били задужени да превозите ове раднике. Да ли је осим Вас, кажете и Папић Сава, да је превозио раднике?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Када сте Ви превозили, а када он?

Сведок Миле Пепић: Ја сам малопре рекао, један Поповић Бранко.

Председник већа: Не, питам Вас непосредно пре овог догађаја, да ли сте дан пре тога, да ли је дан пре тога неко ишао на радну обавезу?

Сведок Миле Пепић: Јесу, сваки дан.

Председник већа: Где су били дан пре тога, 22.09.?

Сведок Миле Пепић: Можда воће, ако смо купили данас у овоме воћу, да следећи дан.

Председник већа: Ко их је возио претходног дана?

Сведок Миле Пепић: Ја.

Председник већа: Ви сте их одвезли?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Колико је било, да ли се сећате, радника претходног дана?

Сведок Миле Пепић: Па увек је било једно петнаестак, двадесет, ту негде.

Председник већа: Добро, 23.09.1992. године, колико их је било, тога дана када су убијени?

Сведок Миле Пепић: Не знам, јер ја их нисам возио, моје је било доћи.

Председник већа: Нисте их уопште видели тога дана? Да ли сте видели некога од тих радника када сте дошли?

Сведок Миле Пепић: Јесам, ја сам стајао, сви су купили шљиве.

Председник већа: Опишите нам конфигурацију, значи где се налазе ти воћњаци, колико су удаљени један од другог? Три воћњака постоји, је ли тако?

Сведок Миле Пепић: Само, асфалт што пролази, један што иде горе за тај Вакуф и један као асфалт, један споредни овако према неких кућама.

Председник већа: Колико је било воћњака? У колико група су они били распоређени? Да ли су сви били у једном воћњаку или су на више места били распоређени?

Сведок Миле Пепић: Ја мислим да су били, у две су групе били сигурно, можда и три, али у две сигурно.

Председник већа: Да ли сте Ви са места где сте стајали, видели све те групе које раде?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Видели сте све?

Сведок Миле Пепић: Не, видео сам ове што су радили, овај асфалт што иде тамо, они су радили на левој страни једни, а ови што иде овај асфалт вамо, ови су радили доле испод, а чини ми се да и са горње стране, одакле је та жена дошла, чини ми се да је и ту било неких шљива, да су купили.

Председник већа: Близу неке куће, је ли тако?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Кажите ми, да ли се види та кућа од асфалта, да ли може да се види тај воћњак од асфалта?

Сведок Миле Пепић: Може.

Председник већа: Јесте Ви видели те људе који су тамо испред те куће који беру шљиве?

Сведок Миле Пепић: Те нисам могао видети, они су, било је пар кућа, они су као ту купили, али сам могао видети ове доле испод и ове са стране.

Председник већа: Да ли Вам је познато, да ли је неко од тих људи који су били у близини куће које Ви нисте могли да видите, да ли је неко од њих убијен?

Сведок Миле Пепић: Не знам, само сам ту жену, оно када је излетела, њу сам само видео, али чини ми се да нисам никога видео тамо.

Председник већа: Да ли сте Ви њу познавали од раније?

Сведок Миле Пепић: Па јесам, онако из виђења.

Председник већа: Она је саслушана на главном претресу и она је рекла да сте Ви њој помогли. Она је рекла.

Сведок Миле Пепић: Ја не знам да сам ја њој помогао, можда јесам, али ја сам био у шоку. Она је писала и у новинама, ја сам скоро ишао у Бихаћ да одем код ње, она је скроз пукла, разболела се тотално.

Председник већа: Била је она овде на претресу. Она каже да је видела осам маскираних лица.

Сведок Миле Пепић: Она је тамо иза те куће, она је могла бити најбоље, пошто оно, где је та кућа, где је она тамо купила шљиве, значи могла је видети и ове доле и оне тамо са оне стране што купе.

Председник већа: Добро, Ви сте били на лицу места када су стигла ова униформисана лица, возилима, је ли тако?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Видели сте када долазе.

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Када излазе из возила.

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Да ли су одмах по изласку из возила почели да пуцају или су отишли негде даље, па почели да пуцају?

Сведок Миле Пепић: Одмах док су изашли, имам слику, један мој.

Председник већа: Значи, излазе из једног возила и из другог возила, је ли тако?

Сведок Миле Пепић: Изашли су и одмах једна кућа је била овако доле, ови што су до међе купили, тачно имам неку слику када је он као пуцао у тога човека, он је само викнуо, „не мене“.

Председник већа: Један или више њих пуца?

Сведок Миле Пепић: Један.

Председник већа: Колико сте њих видели да пуцају укупно? Да ли су сви запуцали или само тај један?

Сведок Миле Пепић: Не, они када су изашли, они су сви, одмах су једни кренули овако, једни оно.

Председник већа: И сви пуцају?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Да ли се неко од њих удаљава негде?

Сведок Миле Пепић: Не, ја га нисам приметио, никога.

Председник већа: Ниједног момента док сте Ви били ту, нико није одлазио горе, доле, од њих, него сви ту стоје и пуцају?

Сведок Миле Пепић: Добро, нису стајали, они су ишли по вођу и оно.

Председник већа: То Вас питам, да ли они са асфалта пуцају или иду по вођу, пуцају?

Сведок Миле Пепић: Они су пуцали, најпре, оно, једна група чини ми се ишла је на ову страну и пуцала је и онда је једна група ишла на ову страну и пуцала је.

Председник већа: Значи сви су одлазили, нико није стајао ту све време са Вама?

Сведок Миле Пепић: Нико није нама ни пришао.

Председник већа: Није Вам нико ни пришао?

Сведок Миле Пепић: Нико, ја, Жељко Шобот, Милан Иванчевић, тај Т [REDACTED] и када је та његова снаха долетела, ја сам рекао, бежите и они су мени иза леђа.

Председник већа: Добро, када они одлазе, да ли Вам нешто кажу, да ли су причали нешто са Вама?

Сведок Миле Пепић: Ко?

Председник већа: Ова униформисана лица?

Сведок Миле Пепић: Ја немам уопште слике када су они отишли. Ја сам чуо да су они њих запалили, да су, не знам ја, ја уопште немам те слике, ни да су их купили, ни да су их стављали, мислим, немам те слике никако, нити сам видео. Тамо сам чуо као да су их поубијали и да су их ставили на неку хрпу, да су запалили, шта знам, тако сам само чуо, а ја то нисам видео, и тада.

Председник већа: Да ли сте чули накнадно, где су та лица запаљена, где је била та хрпа? Да ли је то било испред ове куће где су седели?

Сведок Миле Пепић: Не знам, само сам чуо и када сам ишао у Бихаћ, када ме је овај испитивао, када сам пошао ја кући, куда сам пошао, не знам, да сам пријавио полицији, пошто је полиција била горе, једно три километра пункт, ја сам рекао овима, а овај доле полицији у Рипчу, „ови, ово је, добро, резервни састав, а оно доле полиција, јеси доле пријавио“, рекох, „нисам“, ја сам пролетео, рипачки кланац, нити ја знам како

сам сишао ни, ја сам био тотално, ја сам после тога отишао код лекара, упућен сам у Дрвар у болницу, лежао сам на психијатрији и ево већ петнаест година и даље се лечим на психијатрији, ево имам и папире, по месец, два дана, нон-стоп то ми је.

Председник већа: Добро, Пепићу, Ви сте рекли када сте дали Ваш исказ, „приметио сам да је једна група која је изашла из кола, одмах почела пуцати на скупљаче шљива, који су се налазили прекопута мене, где сам ја стајао, односно с леве стране пута гледајући у правцу Кулен Вакуфа“. Да ли је то тако било?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: „Да се друга група упутила према месту где сам ја стајао са наведеним лицима и иста су пошла према мени са стране, иза леђа и упутила се у правцу макадамског пута, где је радила трећа група берача шљива, на једној страни“.

Сведок Миле Пепић: За ово доле знам, за ово.

Председник већа: Да ли се сећате тих који су прошли са Ваше стране иза леђа и упутили се у правцу макадамског пута?

Сведок Миле Пепић: Не сећам се, ако је била тамо група, онда је највероватније, ако су ти горе где је та жена била.

Председник већа: Добро, Ви сте овај исказ дали када сте саслушани, то је било 2007. године. Да ли постоји могућност да сте то изјавили, зато што сте се тада боље сећали или је ово унето, а Ви нисте изјавили?

Сведок Миле Пепић: Добро, то је пре двадесет година било, ја не знам шта сам јутрос доручковао, мислим.

Председник већа: Добро, да ли је унето у записник све оно што сте.

Сведок Миле Пепић: Ја да знам да Вам кажем нешто.

Председник већа: Сачекајте, Ви сте потписали овај записник.

Сведок Миле Пепић: Јесам.

Председник већа: Да ли је у записнику унето све оно што сте рекли?

Сведок Миле Пепић: Ја мислим да јесте.

Председник већа: Значи, Ви сте рекли да су нека од ових лица прошла иза Ваших леђа и упутила се макадамским путем. Где води тај макадамски пут?

Сведок Миле Пепић: Није то макадамски пут. То је ливада.

Председник већа: У правцу макадамског пута према месту где је радила трећа група берача шљива, на једној страни.

Сведок Миле Пепић: Овај асфалт што води тамо за тај Вакуф и овај пут што води неким кућама, више ту није било путева уопште никаквих, ми смо стајали ту, крај тога пута једнога, изнад воћњака, а овамо иза леђа, колико знам да није никаквог пута било.

Председник већа: Такође сте рекли: „Пуцњава није дуго трајала, све је брзо ишло, а сећам се да су на шталу која је била преко пута та лица бацили и бомбе и мислим да су ту шталу чак и запалили“.

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Јесте то видели или сте чули?

Сведок Миле Пепић: Видео сам.

Председник већа: Колико је та штала била удаљена од Вас, од места где сте Ви стајали?

Сведок Миле Пепић: Та је штала била где је тај, када су изашли, где су тога првога, па ови што су били близу њега, они су наводно утекли у ту шталу и касније чула се мислим пуцњава и та је штала запаљена.

Председник већа: А да ли је Вама познато да су неки од ових радника пили кафу испред Бегове куће? Да ли Вам је познато где је та Бегова кућа?

Сведок Миле Пепић: Не.

Председник већа: Не, нисте одлазили до куће?

Сведок Миле Пепић: Ја сам раднике можда возио једно 45 дана горе и уопште ми није познато то, ја сам био задужен за.

Председник већа: Значи Ви сте били задужени само за њихову вожњу?

Сведок Миле Пепић: Само за вожњу, ништа друго.

Председник већа: А ко је био задужен да их организује, да их чува?

Сведок Миле Пепић: Па, када је тај, када су пасуљ брали, ја сам чуо да је чак са њима ишла и полиција у трактору, да су ишли, пратили их горе, а ја када сам их возио, нити их је ко пратио, једино патрола некада наиђе оно, као.

Председник већа: Добро, која је била обавеза Шобот Жељка и Милана Иванчевића?

Сведок Миле Пепић: Шобот Жељко, он ти је агроном, он је радио, у једној другој радној јединици и.

Председник већа: Не, ја Вас питам, у вези ових радника који су имали радну обавезу, са којима су они били.

Сведок Миле Пепић: Он је био, добро, они су били мени као претпостављени.

Председник већа: Шта то значи?

Сведок Миле Пепић: Они су агрономи, они су радили у другом погону, а ја сам радио у том погону.

Председник већа: Конкретно, у овој ситуацији, рецимо конкретно у вези радне обавезе, како се већ зове, шта је био задатак Шобот Жељка и Милана Иванчевића? Они су стално били са тим људима који су били у тим радним групама, је ли тако? Шта је био њихов задатак? Кажете, Ви сте возили и Пашић Сава је возио. А шта је радио Шобот Жељко и Милан Иванчевић?

Сведок Миле Пепић: Па и они су ишли са нама горе.

Председник већа: Они су ишли, зашто су они ишли?

Сведок Миле Пепић: Па ишли оно, ишли радници, ишли су и они. Уопште не знам ко је те раднике уопште и распоређивао ко ће ићи радити.

Председник већа: Управо то, ко их је организовао, ко их је распоређивао, ко је одређивао где ће шта да се ради, када се враћа назад?

Сведок Миле Пепић: Највероватније.

Председник већа: Да ли су то они радили или неко други?

Сведок Миле Пепић: Ја мислим о томе свему, највише Шобот Жељко.

Председник већа: Шобот Жељко је за све то био задужен?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Да ли је раније полиција ишла са овим радницима?

Сведок Миле Пепић: Ја сам чуо да је оно, када су почели ићи пасуљ брати и то, да је увек њих пратила полиција, да их је малтретирала, да је тамо шта ја знам, и тукли како оно трактору, не знам, тако сам чуо.

Председник већа: Да је увек раније била ту и полиција?

Сведок Миле Пепић: Молим?

Председник већа: Да је увек раније, када су радили, била ту и полиција, је ли тако?

Сведок Миле Пепић: Да. А иначе је била и.

Председник већа: А зашто тог дана није било полиције? Да ли Вам је то познато?

Сведок Миле Пепић: Па није ни пре када сам ја возио, четири, пет дана, уопште није полиција ни ишла, то је с почетка можда пар дана је ишла полиција, али је горе била задужена полиција, патрола која је увек то обилазила, пролазила, оно. Била је задужена нека патрола сваки дан да обиђе, прођу цестом, оно, према Вакуфу, врате се, оду овамо.

Председник већа: Да обиђу уопште насеље или људе који су на радној обавези?

Сведок Миле Пепић: Не, ја мислим да су они упућивани као да обезбеђују те како да Вам кажем.

Председник већа: Раднике?

Сведок Миле Пепић: Па тако нешто, у томе смислу, не да буду са њима, него да прате комплетно целу...

Председник већа: Значи, Ви сте видели када се баца бомба на шталу?

Сведок Миле Пепић: Да.

Председник већа: Да ли сте видели ко то ради?

Сведок Миле Пепић: Не.

Председник већа: Колико је лица било у близини? Шта видите? Кажете „бачена бомба на шталу“, како знате да је бачена ако нисте видели да неко баца бомбу?

Сведок Миле Пепић: Кад је овај човек тај што је ту када је купио шљиве и кад је овај, он је само викнуо „не мене“ после тога се чула бомба и после тога почело да се дими. А ови су једни који су преживели били, ту се сакрили у ту кућу и из те куће исто неки, не знам, Узеир Ракић, он каже да је био у тој кући и да се...

Председник већа: Како Вам је то познато?

Сведок Миле Пепић: Које?

Председник већа: Да су се ти људи сакрили у шталу?

Сведок Миле Пепић: Па био сам са њима у Бихаћу на суду, он каже да је био у тој кући...

Председник већа: Значи са суда, нисте то видели, нисте то сазнали на лицу места?

Сведок Миле Пепић: Па нисам, нисам. Тако пише у једној књизи „Љуточка долина“ шта је он доживео кад је био у тој кући, онда се извуко горе, не знам куда, тако неких мјеста, а неки су отишли овамо за Лику, јавили се томе УНПРОФОР-у, коме, не знам ни ја.

Председник већа: Добро. Мислим да Вас је тужилац то питао, само ми реците значи Ви нисте видели да је било ко од ових лица која су дошла, остао у возилу?

Сведок Миле Пепић: Не.

Председник већа: Нико није седео у возилу? Да ли су оба возила отишла истовремено?

Сведок Миле Пепић: Не знам, нити ја знам кад су они отишли.

Председник већа: Не сећате се тога. Т [REDACTED] Х [REDACTED] каже да су се они поздравили с Вама пре него што су кренули.

Сведок Миле Пепић: Не.

Председник већа: Да ли је то тачно?

Сведок Миле Пепић: Не.

Председник већа: Добро. Окривљени, да ли Ви имате неко питање за сведока?

Опт. Ђуро Тадић: Миле, реците ми покрај трактора ко је сједио?

Сведок Миле Пепић: Сједио?

Опт. Ђуро Тадић: Да.

Сведок Миле Пепић: Ја мислим да није нико, ја сам с трактором дошао близу радника и паркирао га и онда сам дошао код Жељка Шобота и са њима сам оно стајао и причо.

Опт. Ђуро Тадић: То је било кад идеш из Бихаћа?

Председник већа: Молим Вас, немојте да објашњавате, само питања.

Опт. Ђуро Тадић: Ко је седио покрај трактора?

Сведок Миле Пепић: Ја мислим да није нико. Ја, кад сам дошао, ја сам паркирао трактор и пришао доле код ових што стоје и причају, радници су купили шљиве.

Опт. Ђуро Тадић: Јесу ли те особе што седе покрај трактора имале наоружање?

Председник већа: Молим Вас немојте да објашњавате, рекла сам Вам.

Сведок Миле Пепић: Нико није сједио, колико ја знам, покрај трактора, нити је ко имао наоружање.

Председник већа: Немате других питања? Добро.

Других питања није било.

Председник већа: Можете да останете, бићете овде, евентуално уколико буде било потребно неко суочење, сачекаћете да саслушамо сведока Иванчевића. Кажите ми, трошкове да ли сте имали неке за долазак и да ли тражите да Вам се накнаде трошкови?

Сведок Миле Пепић: Јесам. Отишао сам у [REDACTED], имам 200 марака, немам од чега да живим. Добио сам пензију на конто тога пошто сам [REDACTED] чак сад сам лежао у болници и питао сам докторицу да идем вамо и рекла ми је да морам обезбедити пратњу и мене је жена допратила, ако треба и писмо можете прочитати.

Председник већа: Добро.

Констатује се да сведок захтева исплату трошкова за трошкове доласка из [REDACTED] у пратњи супруге на главни претрес.

Сведок Миле Пепић: Имате отпусно писмо, јуче сам ујутро отпуштен, ја реко „докторице ја морам ићи“. И она је рекла не можеш ићи сам морам ти написати.

Аутобуска повратна карта за двоје, је ли тако?

Сведок Миле Пепић: Да.

У износу од 10.786,00 динара

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата трошкова сведоку Милету Пепићу у траженом износу.

Сведок Миле Пепић: А шта ћу јести?

Председник већа: Колико тражите за?

Сведок Миле Пепић: Па читаву сам ноћ, синоћ сам у 9 сати кренуо, читаву ноћ сам путовао, јутрос сам појео неку кифлу да би попио 11 таблета, имам сваки [REDACTED].

Председник већа: Колико се одобрава за исхрану?

Сведок Миле Пепић: Па добро, није битно.

Одобрава се сведоку Милу Пепићу исплата трошкова за превоз из [REDACTED] до Београда на главни претрес и исхрану у износу од 13.000,00 динара.

Сведок Миле Пепић: Ако вам је потребно отпусно писмо које сам јуче ујутро и отпуштен и...

Констатује се да сведок доставља доказ да је неопходно да на главни претрес приступи са пратњом и исти се здружује спису.

Председник већа: Сачекаћете испред уколико буде било потребе да вас поново саслушамо или да Вас суочимо са наредним сведоком, ми ћемо Вас позвати, будите ту.

Сведок Пепић се отпушта и удаљује из суднице.

Одређује се пауза у трајању од пола сата, претрес ће се наставити у 12,15

Сведок МИЛАН ИВАНЧЕВИЋ

Председник већа: Иванчевићу, даћете нам Вашу личну карту ради утврђивања вашег идентитета.

Сведок Милан Иванчевић: Морам сићи доле, оставио сам у чекаоници.

Председник већа: Оставили сте доле.

Сведок Милан Иванчевић: Да. Торбицу, може пасош?

Председник већа: Може и пасош. Ви сте пасош понели?

Сведок Милан Иванчевић: Имам и једно и друго, али једно ми је у сакоу, једно у торбици, не знам шта Вам више.

Председник већа: Добро. Док донесу Вашу личну исправу да Вас упознам са Вашим правима и дужностима у поступку. Ви сте позвани овде као сведок да се изјасните о чињеницама и околностима које су вам познате у вези догађаја који се одиграо 23. септембра 1992. године у месту Дуљци, за које је оптужен овде присутни Ђуро Тадић. Као сведок дужни сте да говорите истину и не смете ништа прећутати од онога што Вам је познато о догађају. Сачекајте само да чујете упозорење, па ћете наћи Вашу путну исправу. Давање лажног исказа представља кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико бисте тим одговорима себе или свог блиског сродника довели до кривичног прогона, тешке срамоте и знатне материјалне штете. Да ли се заклињете да ћете пред судом говорити истину и да нећете прећутати ништа од онога што Вам је познато?

Сведок Милан Иванчевић: Да.

Председник већа: Даћете ми Вашу исправу.

Идентитет утврђен на основу личне карте издате у Босни и Херцеговини под бројем [REDACTED]

Председник већа: Кажите ми, Ваши лични подаци исти су? Ви сте дали исказ пред тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ дана 15.11.2007. године. Да ли су ово ваши лични подаци и да ли има измена у овим подацима?

Сведок Милан Иванчевић: Нема измена.

Са личним подацима као на записнику Унско-Санског кантона Бихаћ од 15.11.2007. године.

Опоменут да је дужан да говори истину, да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, поучен да није дужан да одговара на питања којима би себе или свог сродника из чл. 94 ст. 1 ЗКП-а изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, да је дужан да суду пријави сваку промену адресе. Након положене заклетве у смислу чл. 96 ЗКП-а изјави:

Председник већа: Изволите, изјасните се о свему ономе чега се сећате а након тога биће Вам постављана питања, најпре од стране тужилаштва које Вас је предложило да будете саслушани на главном претресу, а затим и осталих учесника поступка. Изволите.

Сведок Милан Иванчевић: Само чињенице које су везане за тај дан, јел тако?

Председник већа: Које су везане за овај догађај који је предмет овог поступка.

Сведок Милан Иванчевић: Па тог дана као и свих других колко се сећам, ишли смо сакупљати ту љетину, ми то зовемо љетина значи плодове које су прогнана лица која се налазе на том подручју у пролеће посејали тамо у баштама и њивама и тако. Конкретно шта се дешавало тај дан било нам је мало чудно што није баш долазио,

добијали смо ручак из једног насељеног места које се зове Кулен Вакуф, око 12 – 12.30 долазио је ручак. Тај дан није дошао ни до два, пола три. Ми смо седели на цести да видимо шта је, кад ће наићи пошто смо били гладни и тако. Седели смо ја и Жељко, Миле Пепић, Талић Емиру. Неко је стајао, неко је седио поред пута на једној узбрдици како би рекао, шкарпи. Одједном се чуо ауто да иде, ми смо наравно мислили да иде ручак и видела су се два аута, што ниједан мени лично није ни на шта указивало мислећи да случајно се то дешава. Аута кад су нас видела, код нас су стала. Аута су ишла значи из правца Кулен Вакуфа. Мислим да су била два возила, нисам сигуран а најмање два. Изашла су лица са чарапама на главама, односно маскиране особе, колико се сећам било их је 7 или 8, са аутоматским пушкама и почели су одмах да репетирају мислим ставе пушку на готовс. Сећам се само да је неко од њих питао „где су Турци“? Тог часа ми смо видели да, ја сам видио да се нешто, да то није ручак да се нешто чудно дешава и мени је практично, ја сам се од страха помало већ био изгубио, почела је пуцњава истог часа ја мислим. То је све трајало можда пола минута или минут највише од изласка, значи до пуцњава, пошто су у близини где смо ми стајали и с горње и с доње стране пута тог локалног били радници, тресли су шљиве, купили. Све то је трајало ја не знам да ли 5 минута, тако мени се чинило, да би се завршило бацањем пар бомби, седањем у ауто и одлажењем. Ми смо остали ту у том хаосу, сећам се да је Талић Емиру што је седио ту с нама, стајао, био не знам више положај, кад сам видио да то није ручак, само сам рекао „бјежи“. Ми смо остали у чуду значи ту, они су сјели у ауто и отишли, остали смо у чуду шта се то десило и кренуо сам према свом ауту, својим сам аутом био приватним. Одједном сам са мном је путовао и Жељко Шобот тај дан, не увијек, али тај дан јесте. Кренуо сам према ауту, и ја и Жељко и код задње куће која је била у пламену појавила се једна девојка плава којој је рука висила само на кожи. Сад нисам сигуран да ли је Миле Пепић или Жељко, углавном сва тројица, смо колко се сећам, покушали да је ставимо у мој ауто, ја сам скинуо јакну и свезао јој ту руку да не искрвари, одвезао сам је у Рипач где је било седиште српске општине Бихаћ у дом здравља, односно тадашњу амбуланту, али тада је био дом здравља пошто је једина била здравствена установа најближа у том моменту. То је укратко то.

Председник већа: Све што имате да изнесете?

Сведок Милан Иванчевић: Да.

Председник већа: Изволите тужиоче.

Заменик тужиоца: Дobar дан. Снежана Станојковић заменик тужиоца за ратне злочине. Господине Иванчевићу ја бих само још да неке из Вашег исказа издвојимо делове да би их појаснили да нам буде што јасније. Углавном ћу се базирати на томе кад долазе ти аутомобили и одлазе. Значи, ми овде покушавамо да утврдимо на који начин је извршено предметно кривично дело без да идемо у неку ширину, значи рекли сте нам данас да сте стајали ту када су ти аутомобили, већ како сте рекли, два или више дошли и из њих изашла одређена лица. Да ли можете да ми опишете та лица? Униформа, шта су носили? Те њихове, значи сваки наредни корак, јако ми је битно да покушате да ми се што прецизније изјасните на те околности. Одакле излазе, колико их излази, где сте Ви положајно у односу на аутомобиле? И њихово даље кретање, па онда и сам повратак.

Сведок Милан Иванчевић: Што се тиче униформе, Ви знате да је то био почетак рата, тад је, сви смо имали војне униформе, маскирне, углавном и војне. Пошто је био септембар, било је прохладно, да ли су биле само јакне или оне како се зове, комбинезони не знам, углавном...

Заменик тужиоца: Само везано...

Сведок Милан Иванчевић: Мислим, у слици ми остала војна униформа.

Заменик тужиоца: Војна униформа да.

Сведок Милан Иванчевић: Не шарена, него ова СМБ, мислим да је СМБ.

Заменик тужиоца: И они излазе из аутомобила, Ви видите то како излазе из аутомобила?

Сведок Милан Иванчевић: Да.

Заменик тужиоца: Кажите ми, је ли неко евентуално остаје поред аутомобила или се сви крећу према цивилима?

Сведок Милан Иванчевић: Крећу сви и пушке стављају на готовс.

Заменик тужиоца: На готовс су већ ставили. И крећу према цивилима.

Сведок Милан Иванчевић: Све траје пар секунди.

Заменик тужиоца: Тако сте нам и рекли да они крећу према тим цивилима. Кажите ми, они се после тих већ тог времена које Ви опредељујете враћају, да ли се сем овога што су рекли да су питали где су Турци и остало, да ли Вам се још неко обраћао, нешто рекао? Како улазе у те аутомобиле?

Сведок Милан Иванчевић: Верујте, тога се не сећам.

Заменик тужиоца: Ништа се не сећате?

Сведок Милан Иванчевић: Како улазе? Мислите...

Заменик тужиоца: Мислим, да ли су, пошто сте рекли, колико је лица изашло из аутомобила?

Сведок Милан Иванчевић: Мислим да је 7.

Заменик тужиоца: Је ли се тако и враћају по двојица, тројица? Је ли сте то могли да приметите?

Сведок Милан Иванчевић: Да ли верујете да једноставно то страх је наступио, један хаос, једно јаукање, мислим једна сцена која се не може вероватно описати, мада после тога да ли је неко био при себи да гледа како ко улази у ауто, у мојим сећањима, мојим очима то све је трајало јако кратко.

Заменик тужиоца: Ја морам да Вас питам, ето просто да бисмо утврдили шта се догодило. Кажите ми, да ли познајете окривљеног Ђуру Тадића? Да ли сте га познавали пре догађаја?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Заменик тужиоца: Нисте?

Сведок Милан Иванчевић: Никад у животу нисам био на том дјелу.

Заменик тужиоца: Да ли сте некога препознали међу тим лицима која су дошла?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Заменик тужиоца: Да ли сте касније чули која су то лица извршила?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Заменик тужиоца: У неким причама, препричавањима.

Сведок Милан Иванчевић: Па чуо сам прошле године, кад је то у Бихаћу да су неки ухапшени али ја никад на тим просторима у животу нисам био.

Заменик тужиоца: После тога ме интересује да ли сте чули.

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Заменик тужиоца: Не, никад нисте чули шта се догодило. А кажите ми јесте ли познавали наставника Т [REDACTED] Т [REDACTED]?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Заменик тужиоца: Не знате. Да ли сте имали сазнање да су тих дана непосредно страдали неки војници на првој борбеној линији?

Сведок Милан Иванчевић: Јесам.

Заменик тужиоца: Шта сте тада знали?

Сведок Милан Иванчевић: Па да је дан раније на подручју једног ратишта Грабеж такозвани страдало и измасакрирано, тачније речено, мислим да је 12 српских војника.

Заменик тужноца: Током исказа који сте дали пред кантоналним тужилаштвом у БИХ, Ви сте рекли да сте све ово дешавање стајали сте на истом месту, нисте се померали док се то дешавало. Кажите ми, колико су удаљени ти аутомобили, како они излазе, како сте рекли из тих аутомобила, колико сте Ви удаљени од њих?

Сведок Милан Иванчевић: Па 10 метара можда, не знам.

Заменик тужноца: 10 метара. Било Вам је значи прегледно, то сте све могли њих да видите како излазе и како одлазе. Добро.

Председник већа: Само у моменту? 10 метара сте удаљени од њих у моменту кад излазе из аутомобила, је ли тако?

Сведок Милан Иванчевић: Мислим да је било тако, стала су два аутомобила.

Председник већа: А у моменту кад репетирају пушке и почињу да пуцају?

Сведок Милан Иванчевић: Били су заустављени.

Председник већа: Значи, одмах како силазе из аутомобила, репетирају и почињу да пуцају?

Сведок Милан Иванчевић: Отварају се сва врата, излазе људи са маскама, са чарапама на главама...

Председник већа: И у том моменту почињу да пуцају?

Сведок Милан Иванчевић: Само је било питање „Где су Турци“? Већ су они ишли лево и десно по, како се зове вођњацима.

Председник већа: Јесте ли видели неког да пуца?

Сведок Милан Иванчевић: Сви су пуцали.

Председник већа: Видели сте то?

Сведок Милан Иванчевић: Како нисам видио, 28 људи побијено, није пуцано из авиона.

Председник већа: Само питамо да ли сте видели, да ли сте чули, да ли сте...

Сведок Милан Иванчевић: Више сам чуо него видео пошто је то и шикара и знате како је то на тим сеоским имањима која су запуштена, већ је прошло пола године

од изгнанства становништва, али то је катастрофа била од пуцања, рафала, бомби, од тако то се мислим чуо, не могу рећи видео, чуо.

Заменик тужиоца: Да ли можете да нам кажете како су они то кртали? Да ли су били у стрељачком?

Сведок Милан Иванчевић: Не, не.

Заменик тужиоца: Него су трчали, ходали? Нешто, шта?

Сведок Милан Иванчевић: Ужурбано ходали и трчали.

Заменик тужиоца: Је ли су нешто викали? Говорили?

Сведок Милан Иванчевић: Не сећам се.

Заменик тужиоца: Јел сте можда евентуално запазили какво оружје су имали?

Сведок Милан Иванчевић: Аутоматске пушке.

Заменик тужиоца: Хвала, толико.

Председник већа: Браниоче изволите.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала. Мене интересује, обзиром на исказ сведока господина Иванчевића који је описивао аутомобил „Застава 128“ изјаснио се да је био прљаве боје. Па само да појасни шта то значи.

Сведок Милан Иванчевић: Није светао, значи колико се сјећам црвенкасте, неке тамније боје, није светао, можда сам рекао прљаве, мислим изгледао је неуредно, замислите чак није имао ни регистарске таблице.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала. А друго возило „Кадет“ да ли се сећате које је било боје?

Сведок Милан Иванчевић: Не, чак мислим да не знам ни да је био „Кадет“.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала.

Председник већа: Окривљени, да ли Ви имате неко питање?

Опт. Ђуро Тадић: Милане, ко је седио крај трактора?

Председник већа: Молим Вас, најпре питајте да ли је неко седео код трактора.

Сведок Милан Иванчевић: Ја не знам ни да је био трактор.

Председник већа: Добро.

Сведок Милан Иванчевић: Где је био трактор?

Председник већа: Следеће питање.

Опт. Буро Тадић: Ништа више.

Председник већа: Добро.

Сведок Милан Иванчевић: На том мјесту где смо ми били не сјећам се да је био трактор.

Председник већа: Добро. Кажите ми Ви сте дошли на лице места којим возилом?

Сведок Милан Иванчевић: „Голфом“ јединицом својим приватним.

Председник већа: Добро. Кажите ми да ли је претходних дана постојала радна обавеза и да ли се радило?

Сведок Милан Иванчевић: Радило се пар месеци.

Председник већа: И свих ових дана пре овог догађаја?

Сведок Милан Иванчевић: Свих.

Председник већа: Добро. Јесте ли Ви били присутни увек ту?

Сведок Милан Иванчевић: Па, имали смо више радилишта, мислим на више села, како бих рекао, значи...

Председник већа: Која је Ваша улога конкретна била ту, у тој...

Сведок Милан Иванчевић: Формално-правно нисам имао решење одговорног лица, директора већ сам тадашње Ратно председништво, ми нисмо били, ми смо...

Председник већа: Не, у вези ове радне обавезе, шта сте Ви требали да радите и шта сте радили?

Сведок Милан Иванчевић: Ја сам био као ето помоћник директора, не знам ни ја, неки технички директор али без икаквог документа.

Председник већа: Где? Где сте били помоћник?

Сведок Милан Иванчевић: Заменик Жељку Шоботу сам био.

Председник већа: А где? Која је то фирма?

Сведок Милан Иванчевић: Па фирма се звала „Српска пољопривреда“.

Председник већа: „Српска пољопривреда“.

Сведок Милан Иванчевић: Јавно предузеће „Српска пољопривреда“.

Председник већа: Значи, директор је био Жељко Шобот, а Ви сте били његов помоћник, као помоћнику, која су Вам била задужења?

Сведок Милан Иванчевић: Мој статус није био регулисан зато, из разлога што се није знало да ли ћу ја остати на том месту или ћу требати ићи на линију обзиром...

Председник већа: Добро и шта сте уобичајено радили свих тих дана? Колико дуго сте радили тај посао?

Сведок Милан Иванчевић: Па радио сам најмање два месеца.

Председник већа: И шта сте уобичајено радили свих тих дана? Које су све биле Ваше активности?

Сведок Милан Иванчевић: Прво се ишло овај, прво се жело жито, сакупљало се жито, тада је мало ишло пошто је то прво доспело негде у седмом месецу, после тога ишло се сакупљати...

Председник већа: И шта сте Ви ту радили када се сакупљало жито?

Сведок Милан Иванчевић: Па, организовали смо значи комбајне, превоз камионе...

Председник већа: Ко је одлучивао о томе ко ће бити ангажован, ко ће радити? Ко је о томе одлучивао?

Сведок Милан Иванчевић: Па, сви су добили решење за радну обавезу ко је год остао а није војно способан.

Председник већа: Да ли српско становништво или само муслиманско?

Сведок Милан Иванчевић: Ишло је и српско становништво кад смо купили кромпир, да. Мислим да је ишло и српско становништво.

Председник већа: А у брању шљива били су ангажовани само припадници муслиманске вероисповести.

Сведок Милан Иванчевић: Било је и Српкиња али су они били, биле су удате евентуално за Муслимане.

Председник већа: Да ли сте Ви по неким списковима позивали људе или се подразумевало да сви који имају радну обавезу морају сваког дана да буду на одређеном месту?

Сведок Милан Иванчевић: То није био наш посао директора и мој. То је био посао полиције која је...

Председник већа: Конкретно ко је, да ли Вам је познато?

Сведок Милан Иванчевић: Они су имали сви решења о радној обавези, они су били смештени у пар кућа не знам сад тачно.

Председник већа: Добро. Конкретно, да ли Вам је познато ко је од полиције водио ту евиденцију и ко је од полиције био задужен да позива те људе или да води евиденцију да ли они долазе и испуњавају своју радну обавезу?

Сведок Милан Иванчевић: То је било позивање само први пут кад се организовало да се то иде, а после се знало, у 8 сати ујутру су сви долазили пред ту Општину.

Председник већа: Ако неко не дође ко је био задужен да то евидентира да се о томе стара?

Сведок Милан Иванчевић: Мислим да су углавном сви долазили, не знам не сећам се.

Председник већа: А да ли Вам је познато да ли је из полиције било ко или је постојало лице које је било задужено да о томе води евиденцију да...

Сведок Милан Иванчевић: Не знам верујте ми не знам, нисам улазио у суштину њихове организације полицијске, ми нисмо били заједно чак ни у једној згради, ми смо припадали горе такозваном Ратном председништву цивилној власти која је била на другој локацији, а полиција је била на другој, сад како су они координирали.

Председник већа: Значи, Ви сте сваког дана долазили белим „Голфом“?

Сведок Милан Иванчевић: Нисам баш сваког дана. Некад ишао и са Жељком својим аутом. Мислим пошто је криза горива била, ишли смо...

Председник већа: А како су долазили Жељко и Пепић Миле?

Сведок Милан Иванчевић: Па, Жељко је углавном ишао са мном, некад кад је ту некад иде у Приједор да уговара пласман робе, шљива, шта ја знам, некад иде својим аутом, углавном кад је ту...

Председник већа: А како је Пепић долазио?

Сведок Милан Иванчевић: Пепић је понекад ишао својим аутом, а некад је возио раднике.

Председник већа: Тога дана Ви сте дошли својим „Голфом“. Како су дошли Пепић и Жељко, је ли Вам познато?

Сведок Милан Иванчевић: Жељко, знам да се са мном вратио. Па вероватно је и дошао.

Председник већа: Значи пре него што су дошла ова два аута ту на путу шта је било од возила паркирано?

Сведок Милан Иванчевић: Био је мој „Голф“.

Председник већа: Само Ваш „Голф“? А трактор? Мало пре Вас је питао окривљени да ли је било ту трактора неког?

Сведок Милан Иванчевић: Не сећам се.

Председник већа: Не сећате се трактора? А да ли знате како су ови људи довежени ту, на то лице места?

Сведок Милан Иванчевић: Па не знам да ли је баш трактор био ту, нису они увек цели дан на једном локалитету. Ми паркирамо ту трактор негде да није на путу.

Председник већа: А тога дана да ли су били на истом локалитету?

Сведок Милан Иванчевић: Тог дана мислим да је био један воћњак близу другог, углавном није се пуно премештало.

Председник већа: Кажите ми, ко је њих поделио односно организовао где ће ко да буде у ком воћњаку? Кажете „било је више воћњака“.

Сведок Милан Иванчевић: Није ту било правила, само где има значи воћа, петоро вамо...

Председник већа: А ко то каже?

Сведок Милан Иванчевић: Каже Жељко, кажем ја, небитно.

Председник већа: Значи неко од вас тројице?

Сведок Милан Иванчевић: Да, да.

Председник већа: Добро. Кажете „Ми смо били на путу“, ко је био на путу, Ви, Жељко и Миле Пепић, је ли тако?

Сведок Милан Иванчевић: Био је тај Јанко, нажалост није више жив.

Председник већа: Добро. Стајали сте поред возила, у близини возила?

Сведок Милан Иванчевић: Ја знам, чини ми се да смо седели, да ли је неко стајао на једној шкарпи поред алфалта, значи.

Председник већа: Заједно, у близини?

Сведок Милан Иванчевић: У близини пар метара.

Председник већа: Да ли сте видели тога дана Пашић Саву?

Сведок Милан Иванчевић: Саву Пашића сам, тог дана нисам видео.

Председник већа: Нисте видели?

Сведок Милан Иванчевић: Не сећам се да сам видео.

Председник већа: Да ли Вам је познато ко је тога дана требао да доведе ручак?

Сведок Милан Иванчевић: Он је то рекао сад можда колико знам да је можда он, да се сећам, да би се могло потврдити да је он отишао по ручак.

Председник већа: Да је отишао?

Сведок Милан Иванчевић: Али се не сећам уопште његовог доласка ни с ким је дошао, ни.

Председник већа: Нисте га видели?

Сведок Милан Иванчевић: Тог дана не.

Председник већа: Добро. Када се уобичајено довозио ручак?

Сведок Милан Иванчевић: Па око 12, пола 1 најкасније.

Председник већа: Око 12, пола 1? Кажете када су дошли и изашли из ових возила да су одмах сишли, почели да репетирају оружје, да ли сви? Да ли сте могли да уочите да ли сви имају оружје и да ли сви репетирају оружје?

Сведок Милан Иванчевић: Сви су имали оружје, нисам могао уочити да ли сви одједном репетирају.

Председник већа: Да ли сте уочили да ли су сви изашли из возила или је неко остао у возилу?

Сведок Милан Иванчевић: Мислим, колико се ја сећам да нико није остао у возилу.

Председник већа: Нико није остао у возилу? Кажете „Одмах су кренули, ту је пут и ту су воћњаци“, колико су ти воћњаци удаљени један од другог?

Сведок Милан Иванчевић: Па нека ограда је, жива ограда је била, та два мања воћњака испод пута су били удаљени можда десетак, петнаест метара преко цесте доле.

Председник већа: А да ли је поред, у близини неког воћњака кућа?

Сведок Милан Иванчевић: С доње стране цесте је била кућа.

Председник већа: Чија је то кућа, да ли Вам је познато?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Председник већа: А да ли Вам је познато да ли су неки људи седели испред неке куће у време када су ови наоружани људи дошли?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Председник већа: Није Вам познато. Да ли сте могли да видите шта се дешава испред или иза те куће која је у близини воћњака?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Председник већа: Колико је удаљена та кућа од пута, односно места где сте Ви стајали?

Сведок Милан Иванчевић: Па не знам, двадесетак, тридесет метара, не могу стварно.

Председник већа: И не види се или се види од места где Ви стојите?

Сведок Милан Иванчевић: Ограда, жива ограда, живице су то, то су мала домаћинства породична, није то сад плантажа па да се то.

Председник већа: Добро, кажите ми да ли Вам је познато како се стиже до те куће? Да ли Вам је познато где су касније пронађена тела убијених?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Председник већа: А да ли Вам је познато да су испред неке куће пронађена тела убијених, да ли сте то од некога чули?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Председник већа: Не? Добро. Реците ми, кажете да су одмах сви кренули према воћњацима?

Сведок Милан Иванчевић: Рекао сам.

Председник већа: Ушли су у воћњак, је ли тако?

Сведок Милан Иванчевић: Да.

Председник већа: Значи, никог није остало? Након што они улазе у воћњаке ко остаје ту на путу?

Сведок Милан Иванчевић: Ја сам рекао колико је моје сећање, мој шок у том тренутку дозвољавао да могу да се сјећам да се одмах кренуло у акцију пуцања, нико није остао ту на путу.

Председник већа: Да ли су нешто пре тога коментарисали осим онога што сте рекли?

Сведок Милан Иванчевић: Не, нисам уочио.

Председник већа: Кажете, Ви сте рекли у Вашем претходном исказу који сте дали да су они били маскирани. Да ли су сви били маскирани?

Сведок Милан Иванчевић: Да.

Председник већа: Опишите нам те маске како су те маске изгледале?

Сведок Милан Иванчевић: Чарапа, најлон чарапа мислим да је била најлон чарапа.

Председник већа: Значи, сви су имали чарапе на глави? Исто тако сте рекли када су се вратили да нису имали маске, да ли се сећате тога?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Председник већа: Не сећате се?

Сведок Милан Иванчевић: Не верујем да сам то рекао. Ако сам рекао мислим то је крај моје свести био већ.

Председник већа: Добро, кажите ми у моменту када они улазе у те воћњаке и пуцају, да ли их Ви видите све време или губите из вида, а након тога се враћају?

Сведок Милан Иванчевић: Никако се не виде, са те позиције нису се могли видети зато што је мислим да је била ограда, жива ограда.

Председник већа: Значи, они долазе, репетирају пушке, улазе у воћњаке и у једном моменту Ви никог од њих више не видите?

Сведок Милан Иванчевић: Па трчање, јурњава, вриска, галама.

Председник већа: Само то чујете?

Сведок Милан Иванчевић: Чујем, да.

Председник већа: Добро, кажете да је било бацања бомби, да ли сте видели бацање бомби или сте чули или сте касније сазнали?

Сведок Милан Иванчевић: Чуо сам јаку детонацију, то није био рафал.

Председник већа: А да ли Вам је познато где, на шта је бачена, на шта су бачене бомбе?

Сведок Милан Иванчевић: Једну шталу су, у којој је било неко сено.

Председник већа: Колико је та штала удаљена од места где сте Ви стајали?

Сведок Милан Иванчевић: Па не знам, можда 30, 40 метара, углавном видело се, добро се видело.

Председник већа: Добро. Колико је све то трајало, Ви сте се изјаснили у претходном поступку када сте дали свој исказ, да ли се сећате?

Сведок Милан Иванчевић: Мислим да није више од 5 минута.

Председник већа: Тада сте рекли „10 до 15 минута“?

Сведок Милан Иванчевић: Можда је, мени је то прошло ваљда сам у страху и свему као трен једна, али ето можда 10 минута, 5 до 10 минута, ето.

Председник већа: Добро. Да ли Вам је неко од тих лица било познато, је ли Вам познато ко су учесници овог поступка, нека лица су осуђена за овај догађај, а ту је присутни окривљени Ђуро Тадић. Да ли сте неког познавали од тих лица?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Председник већа: Да ли сте познавали људе који су радили тада у то време у полицији у Кулен Вакуфу?

Сведок Милан Иванчевић: Па знао сам тог што ми је био командир.

Председник већа: Како се звао?

Сведок Милан Иванчевић: Не могу да се сјетим, он је био и он ће доћи ја мислим сутра, били смо у суду у Бања Луци прије 10 дана, не могу се сад сјетити.

Председник већа: Ви сте вршили препознавање, Вама су предочавали фотографије неких лица, нисте могли да препознате никог од њих?

Сведок Милан Иванчевић: Па нисам, нисам могао зато што никог нисам познавао, нити сам кад био на тим просторима до тих пар дана.

Председник већа: Добро. По Вашој процени које старости су били ти људи који су дошли?

Сведок Милан Иванчевић: Па били су витални сви, претпостављам да нису старци.

Председник већа: Добро. Кажите ми да ли су оба аутомобила након што се све завршило, да ли су оба аутомобила истовремено отишла?

Сведок Милан Иванчевић: Мислим да јесу.

Председник већа: Молим?

Сведок Милан Иванчевић: Мислим да јесу док су се окренула и отишла.

Председник већа: Мислите да јесу? Да ли можете да се сетите и да нам опишете тај њихов одлазак?

Сведок Милан Иванчевић: Не знам, не могу у секунду, али пола минуте док се изманеврише, окрене.

Председник већа: И они су се сви вратили, да ли су се сви заједно вратили, Ви кажете једног момента не видите, када се они враћају, то нам опишите, колико се њих враћа?

Сведок Милан Иванчевић: Не сећам се да ли су заједно кренули аутом, вероватно, нису могли истовремено кренути, али су кренули у року минут један можда.

Председник већа: То Вас питам, значи један за другим су кренули и отишли са лица места, није нико отишао много раније пре догађаја, значи сви су отишли након што се све ово, након што се пуцњава завршила?

Сведок Милан Иванчевић: Да, отишли су.

Председник већа: И више није било пуцњава након њиховог одласка?

Сведок Милан Иванчевић: Ту код нас није.

Председник већа: Значи, оба аутомобила одлазе, пуцњава престаје, они се враћају до аутомобила, оба аутомобила одлазе и више нико није пуцао?

Сведок Милан Иванчевић: Само је пуцао селонит и то чули су се негде даље неки пуцњи у даљини, рафали неки, снајпери, не знам ни ја, углавном пуцњи су се чули у даљини и пуцњи, селонит кад гори, то пуца исто.

Председник већа: Добро, колико је времена прошло након што је изашла ова млађа особа, кажете плаве, рекли сте смеђе косе?

Сведок Милан Иванчевић: Па плава мислим, више плава.

Председник већа: Да, након њиховог одласка?

Сведок Милан Иванчевић: Ми смо истог часа хтели да се што прије удаљимо са тог места јер кренули смо према аутомобилу.

Председник већа: А да ли сте проверили да ли има живих људи?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Председник већа: Значи, Ви сте хтели истог момента да се удаљите без проверавања да ли је неко преживео?

Сведок Милан Иванчевић: Од страха вероватно сви смо тако, нико није се задржавао, сви смо хтели да једноставно, не знамо шта ће се даље дешавати.

Председник већа: Одмах за њима када су они кренули, Ви сте већ кренули за њима да одете и Ви из тог места?

Сведок Милан Иванчевић: Да ли је било два, до пет, не више.

Председник већа: И када наилази та жена или девојка?

Сведок Милан Иванчевић: Па пришли смо мом ауту пошто је Жељко са мном путовао и онда смо видели да из те једне куће излази једна жена којој виси рука на кожи и била је рањена у ногу.

Председник већа: Да ли је та жена нешто рекла шта се десило, да ли је рекла шта јој се десило?

Сведок Милан Иванчевић: Мислим да је рекла „помозите ми“, колико се сећам, нешто је рекла.

Председник већа: Да ли сте питали шта је са осталима?

Сведок Милан Иванчевић: Нисам питао зато што она није могла ни знати.

Председник већа: Зашто мислите да није могла да зна?

Сведок Милан Иванчевић: Зато што на тој страни је била мања групица, нису заједно били, то је.

Председник већа: Добро, мања групица, то значи да није била сама?

Сведок Милан Иванчевић: Па није нико, заједно ако раде или ако седе, онда су у групи, а ако раде то нико није један поред другог. То су шљиве једна овде, једна тамо.

Председник већа: Добро, да ли можете да нам одредите, да ли се сећате колико је било људи у првом воћњаку, у другом, у трећем, кажете „ова два су била мала, овај је био већи воћњак“, да ли се сећате колико је људи било у доњем, у горњем?

Сведок Милан Иванчевић: Не, мислим да је више било на горњој страни пута, значи.

Председник већа: Горња, изнад пута?

Сведок Милан Иванчевић: На леву страну, мислим да је било више радника тамо.

Председник већа: Је ли тамо та кућа која се види, та штала?

Сведок Милан Иванчевић: Кућа има и с једне и с друге стране.

Председник већа: А штала која је горела, је ли ту?

Сведок Милан Иванчевић: Штала је са доње стране пута.

Председник већа: Са доње стране пута?

Сведок Милан Иванчевић: Да, контра од те куће.

Председник већа: Добро. Кажите ми, да ли сте видели уопште да је неко лице погођено, да је неко убијен, да ли сте видели да неко пада, да ли сте видели те моменте убијања?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Председник већа: Не? Значи, то се ништа није видело?

Сведок Милан Иванчевић: Видео сам пар људи који су већ мало подалеко бежали горе уз брдо неко.

Председник већа: Је ли неко пуцао у њих, је ли их јурио неко?

Сведок Милан Иванчевић: То не сећам се.

Председник већа: Тога се не сећате?

Сведок Милан Иванчевић: Причам ово, али тај један је што је видео, препознао сам га, али и он је мртав тако да ништа не знам, умро је.

Председник већа: Кога сте препознали?

Сведок Милан Иванчевић: Ракић.

Председник већа: Узеир Ракић?

Сведок Милан Иванчевић: Не, не, Мехо.

Председник већа: Где је он био, у ком је он био воћњаку?

Сведок Милан Иванчевић: Горњем, с леве стране пута из правца Кулен Вакуфа.

Председник већа: Добро. Кажите ми да ли сте обавестили полицију у Кулен Вакуфу шта се десило? Где сте Ви отишли после овог догађаја?

Сведок Милан Иванчевић: Одвезао сам ту девојку, жену у Дом здравља и примио сам одређене седативе, нисам обавестио.

Председник већа: Јесте ли је оставили у Дому здравља?

Сведок Милан Иванчевић: Да.

Председник већа: Нисте никог обавестили?

Сведок Милан Иванчевић: Не.

Председник већа: Зашто?

Сведок Милан Иванчевић: Вероватно нисам у том моменту могао расуђивати, сматрао сам да је то, да се то зна, мислим да полиција.

Председник већа: Да ли Вам је познато шта је касније било са телима убијених?

Сведок Милан Иванчевић: Није, нисам више никада отишао.

Председник већа: Да ли сте причали касније о овом догађају са?

Сведок Милан Иванчевић: Па са с гнушањем јесмо али ја нисам радио једно време десетак дана никако нисам радио.

Председник већа: После овог догађаја? Где сте боравили после овог догађаја?

Сведок Милан Иванчевић: У [REDACTED]

Председник већа: Добро. Ја немам других питања. Да ли неко има можда неко накнадно питање? Немате.

Других питања није било.

Кажите ми да ли сте имали неке трошкове и да ли истичете накнаду да Вам се ти трошкови накнаде?

Сведок Милан Иванчевић: Имао сам трошкове, тамо сам код ове госпођице.

Председник већа: Укупно 6.168,00 динара?

Сведок Милан Иванчевић: Аутобуски превоз и такси.

Председник већа: Добро.

Констатује се да сведок захтева исплату нужних трошкова на име превоза из Бања Луке до...

Сведок Милан Иванчевић: [REDACTED] до Београда и такси од главне станице до овде.

Председник већа:

Београда и такси превоза од аутобуске станице у Београду.

Је ли тако?

Сведок Милан Иванчевић: Да, и у повратку, пошто слабо познајем Београд, не знам да ли ћу да се снађем градским превозом.

Председник већа: И значи повратну карту за такси превоз од аутобуске станице до суда и назад?

Сведок Милан Иванчевић: Од суда до аутобуса.

Председник већа:

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДОБРАВА СЕ исплата испостављених трошкова сведоку Милану Иванчевићу на име превоза за долазак на главни претрес у износу од 6.200,00 динара.

Трошкови ће Вам бити исплаћени, одмах ћете се обратити техничкој служби. Милане, да ли ме чујете?

Сведок Милан Иванчевић: Чујем.

Председник већа: Обратићете се техничкој служби, трошкови ће Вам бити исплаћени, али ја бих Вас замолила да будете ту у близини док саслушамо и преосталог сведока, након тога можете да се удаљите. Значи имамо још Мила Кецмана, је ли тако?

Сведок Милан Иванчевић: Ја сам слободан?

Председник већа:

Констатује се да је сведоку допуштено да се удаљи из суднице.

Лична карта је ли враћена?

Председник већа: Добар дан. Даћете нам Вашу личну карту да бисмо утврдили идентитет.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку изведе доказ саслушањем сведока Кецман Мила.

Сведок МИЛЕ КЕЦМАН

Идентитет утврђен увидом у личну карту издату у Босни и Херцеговини под бројем [REDACTED] са личним подацима као на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско Санског кантона Бихаћ од 27.09.2011. године.

Председник већа: Миле, као сведок у овом кривичном поступку предложени сте да будете испитани на главном претресу од стране тужиоца, заменика тужиоца за ратне злочине који заступа ову оптужницу, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело, не смете ништа прећутати од онога што Вам је познато о овом догађају, упознати сте са предметом овог поступка, знате због чега смо Вас звали, давање лажног исказа представља кривично дело за које против Вас

може бити вођен кривични поступак, нисте дужни да одговарате на питања којима бисте себе или Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном прогону. Дужни сте да суду пријавите сваку промену адресе. Да ли Вам је јасно упозорење?

Сведок Миле Кеџман: Јесте.

Председник већа: Да ли сте заклињете да ћете пред овим судом говорити истину и да нећете прећутати ништа што Вам је познато у вези овог догађаја који је предмет овог кривичног поступка?

Сведок Миле Кеџман: Да, заклињем се.

Председник већа:

Сведок опоменут на дужност казивања истине да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, упозорен да није дужан да одговара на питања којима би себе или лица из члана 94 став 1 ЗКП изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, да је дужан да суду пријави сваку промену адресе након положене заклетве у смислу члана 96 ЗКП изјави:

Изволите, можете неометано да се изјасните о свему што Вам је познато у вези овог догађаја, а након тога биће Вам постављена питања од овде присутних лица. Све што Вам је познато у вези догађаја који се одиграо у месту Дуљци 23. септембра 1992. године, да ли Вам је познато да су тада убијена нека лица која су имала радну обавезу и да ли Вам је познато колико лица и све оно што је од значаја, чега се сећате, можете да се о томе изјасните?

Сведок Миле Кеџман: То кад се десило, десило се после сахране у једном нашем селу. Била је сахрана, дошла су три борца сахрањена и мало људи, попили ми као полиција, ми смо обезбеђивали сахрану, после тога неки су се људи напили, шта су радили, отишли.

Председник већа: Да ли сте били на сахрани.

Сведок Миле Кеџман: Био, обезбеђивао сахрану. После тога су се неки напили, отишли у правцу према Орашцу и ти неки Ђурићи Гојкан и Слободан и касније који им се још придруживао. Онда после сахране, ми смо направили неку засједу доле нека, зове се мјесто Лађа, ту превозило се чамцем. Направили засједу и увече чекали касно и до неко доба ноћи чекали. Онда је наишо, био је Берга Милорад уз цесту и у повратку из тог села вратили се и Радак Мићо, звани „Клепо“ су га звали. И тај Ресан је са њим преговарао, шта је преговарао ја сад не знам, отишо са њим до куће и даље не знам. Ми смо се повукли, отишли смо кући, ујутру ишли у прву смену. Кад смо отишли у смену командир нас је распоредио да одемо видети какво је стање, шта се десило у току ноћи пошто је било пуцњаве чуло се и тако и нас двојица смо били на левој страни једног пута од неког једног старог деда где ли је, ту смо кренули, ту је био један познаник мог оца, радио нам куће, нађемо га на његову кућу, нађемо га да је погинуо и још даље тако

нађемо још једног и три смо нашли леша. У међувремену кад се то десило нас је позвао командир преко везе да се хитно морамо вратити у станицу да требамо ићи на линију. И ми смо се вратили кући, пресвукли и чекали да идемо на линију. Ујутру за то нисмо ни знали за те шљиве ни ништа и закаснили смо у Рипач у станицу да идемо на линију. Нас су распоредили да радимо као полицајци у Рипчу. Ишао у неку патролу прво вече кад смо дошли ја и Берга Милорад који смо ишли у рипачки кланац, био је рипачки кланац и неки пут што се скреће за село Рачић иду коњска кола, чује се онако каска, ноћ је била, кад искочи човек из коњских кола, он је шепао био, како му је било име, каже „знаш шта се десило“. Ми њему, а овај Ресан је обезбеђивао те шљиве понекад, и знао човека, ја га нисам познавао.

Председник већа: Можете само да нам појасните како је он обезбеђивао те шљиве кажете?

Сведок Миле Кеџман: Па у сваку патролу, у свако то обезбеђење је ишао по један полицајац, имао је распоред.

Председник већа: Са људима који су организовали посао?

Сведок Миле Кеџман: Са људима и тим радницима били су у организацији.

Председник већа: Добро. Да ли је проводио све време ту, да ли је био све време док се посао не заврши док се не врате људи који су задржавани на раду.

Сведок Миле Кеџман: Ја нисам имао ниједне те патроле нити сам ишао, а требали су.

Председник већа: Значи, постојало је такво правило да они иду на посао, да поред лица који организују посао буде увек ту један полицајац?

Сведок Миле Кеџман: Један полицајац. Тако је и било, ја мислим да је ишло тако.

Председник већа: Изволите даље.

Сведок Миле Кеџман: Онда смо тог човека с коњских кола скинули, како му је име, инвалид је, он мало шепа, каже „јој, наишла нека војска сваке униформе, пуцају горе, побиле људи“. Ми немамо везе, ми смо прошли за Рипач, не знамо ништа шта се десило и ми њему како, шта, каже „ја утекох“. И ми њега у станицу, мислим да је био испред Душко Поповић.

Председник већа: Да ли се сећате како се он зове, да ли се сећате тога или надимка или било чега?

Сведок Миле Кеџман: Надимак сам знао „Барба“, „Барба“ надимак и ми смо у станицу га оставили и вратили се поново у патролу, тако да смо радили ту два до три

дана и онда смо отишли на линију. После тога смо се вратили у станицу, чули све овако да се десило да су људи побијени.

Председник већа: Добро. Имате ли још нешто да изнесете у вези онога што Вам је познато, а што се односи на овај догађај?

Сведок Миле Кецман: То је то.

Председник већа: То је то? Изволите тужиоче, пошто је тужилац предложио Ваше испитивање прво ће Вам тужилац постављати питања.

Заменик тужиоца: Кажите ми молим Вас, рекосте нам на почетку Вашег исказа да сте обезбеђивали сахрану. Чија је то сахрана била?

Сведок Миле Кецман: Била Т [] Ђ Т [] В [] а З [] о и М [] презиме.

Заменик тужиоца: Ако дозвољавате Ву []

Сведок Миле Кецман: В []

Заменик тужиоца: Кажите ми зашто сте обезбеђивали сахрану?

Сведок Миле Кецман: Па био је већи скуп, као командир наредио да се обезбеди мало.

Заменик тужиоца: Је ли било неких тензија?

Сведок Миле Кецман: Па није тад било, он је нас распоредио по шуми, ми смо били око гробља и то око те сахране и тако пратили то.

Заменик тужиоца: Је ли било нешто неуобичајено, да ли сте нешто приметили на тој сахрани, да ли се појачавала та тензија, или је било сасвим уобичајено, шта је народ говорио, је ли био народ љут?

Сведок Миле Кецман: Па нисмо баш били са народом, него касније смо чули да су ови отишли, Ђурић Гојко и Слободан да су урликали, да су отишли цестом, да су претили и тако.

Заменик тужиоца: А то на самој сахрани ништа?

Сведок Миле Кецман: После сахране то се десило.

Заменик тужиоца: Да ли сте Ви ишли после сахране кући евентуално код Тадића?

Сведок Миле Кецман: Па били смо, нисмо били кући, били смо радили смо.

Заменик тужиоца: Како?

Сведок Миле Кеџман: Радили смо, били смо на послу.

Заменик тужиоца: Радили сте? Значи, кад се Ваше обезбеђење сахране, кад се сахрана завршила, ви завршавате?

Сведок Миле Кеџман: Нисмо завршили, тад је нас пребацио доле код Лађе у неку заседу тако, никад ми није јасно шта смо били или да пратимо ко је отишо све доле у Орашац и у томе смо само у те касне сате је наишао, не знам тачно у колико сати Радак Мићо у пијаном стању.

Заменик тужиоца: Добро. Да ли је ико говорио да ће доћи до неког ескалирања, незадовољства па сте из тих разлога обезбеђивали сахрану или сте обезбеђивали зато што има пуно људи на сахрани?

Сведок Миле Кеџман: Па било је пуно људи.

Заменик тужиоца: Због пуно људи?

Сведок Миле Кеџман: Ја мислим да смо то зато, нисмо наводно предвидели да ће бити то што ће се десити.

Заменик тужиоца: Шта се причало, шта се то десило?

Сведок Миле Кеџман: Па касније кад су људи ваљда попили.

Заменик тужиоца: Немојте ми то попили, 'ајте без попили.

Сведок Миле Кеџман: Тад је почело то, нисам био на сахрани директно.

Заменик тужиоца: Добро, него шта је почело?

Сведок Миле Кеџман: Урликање тих, Ђурића Гојка и Слободана.

Заменик тужиоца: Да ли сте тада чули да је наставнику Т [REDACTED] Т [REDACTED] одсечена глава од тела?

Сведок Миле Кеџман: Причало се.

Заменик тужиоца: Да ли сте то знали пре сахране?

Сведок Миле Кеџман: Па по причи ја сам тако чуо.

Заменик тужиоца: Јесте причало се, да су војници војске Републике Српске били масакрирани, да ли се то причало?

Сведок Миле Кецман: Јесте причало се.

Заменик тужиоца: Кажите ми да ли сте Ви знали Тадић Ђуру пре догађаја?

Сведок Миле Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Светка Тадића?

Сведок Миле Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Знали сте Тому Тадића?

Сведок Миле Кецман: Да.

Заменик тужиоца: А да ли сте знали Јовицу Тадића, Зорана Тадића?

Сведок Миле Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Зорана Бергу?

Сведок Миле Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Жељка Бабића?

Сведок Миле Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Кажите ми шта сте знали о њима, интересује ме пре свега где је био Светко Тадић тада?

Сведок Миле Кецман: Ја њега нисам видео.

Заменик тужиоца: Да ли је био ангажован при некој војсци, је ли био ту?

Сведок Миле Кецман: Он је био у Книну у војсци.

Заменик тужиоца: При војсци?

Сведок Миле Кецман: Да, у Книну је био.

Заменик тужиоца: А кажите ми, да ли су били ангажовани Зоран и Јовица Тадић, да ли су били при војсци Републике Српске, јел' су били при територијалној одбрани?

Сведок Миле Кецман: Зоран, били при полицији резервни.

Заменик тужиоца: Ко је био при полицији?

Сведок Миле Кеџман: Па био је и Зоран и Горан и Жељо.

Заменик тужиоца: Сви ови што сам прочитала?

Сведок Миле Кеџман: Јесте.

Заменик тужиоца: Је ли су то?

Сведок Миле Кеџман: Зоран, Горан и Жељо они су били у полицији, њих три.

Заменик тужиоца: Јел' сте Ви били у полицији?

Сведок Миле Кеџман: Јесам.

Заменик тужиоца: Јел' су били са вама у полицији?

Сведок Миле Кеџман: Јесу.

Заменик тужиоца: Значи, били су Вам колеге?

Сведок Миле Кеџман: Па.

Заменик тужиоца: После догађаја, јесу ли говорили нешто везано за убиство цивила у Дуљцима?

Сведок Миле Кеџман: Па нисам ја приметио ништа.

Заменик тужиоца: Јесте ли Ви знали ко је извршио убиства цивила у Дуљцима тада?

Сведок Миле Кеџман: Нисам.

Заменик тужиоца: Кад сте први пут сазнали?

Сведок Миле Кеџман: Па ово кад су изјаве давате у Бихаћу.

Заменик тужиоца: Пре тога нисте?

Сведок Миле Кеџман: Па није се знало.

Заменик тужиоца: Знате како, овде мене не занима ништа везано за рад полиције у то време ни за рад војске у то време, то ми је потпуно неспорно везано за овај догађај, ми овде само утврђујемо ко је извршио убиства 18 цивила на Дуљцима и зато ако можете да се сетите?

Сведок Миле Кеџман: Ја не знам, нисам био ту, ја сам отишао на линију, ја сам био у Рипчу у то време.

Заменик тужиоца: Значи и о целом догађају Ви као полицајац сазнајете тек 2007. године, јел', тако сте рекли?

Сведок Миле Кеџман: Па било је прича, оно по селу, али нема доказа.

Заменик тужиоца: А шта се причало, наравно да нема доказа, али важно је да се причало.

Сведок Миле Кеџман: Не знам, рекох, тада нико није ваљда то ни гонио.

Заменик тужиоца: А шта се причало?

Сведок Миле Кеџман: Па било је прича да су се прикључили тако, још.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Миле Кеџман: Али не знам ко за та убиства.

Заменик тужиоца: А кажите ми из тог времена Ђуре Тадића, да ли се сећате нешто, везано за њега, да ли је он био на територији Бихаћа пре рата или није или? Да ли имате та сазнања везана за њега?

Сведок Миле Кеџман: Па радио је у Француској, кућу је направио у селу нашем, мом.

Заменик тужиоца: Јесте, знали сте за ту кућу пре рата?

Сведок Миле Кеџман: Да, како не.

Заменик тужиоца: Јесте ли знали шта је возио пре рата?

Сведок Миле Кеџман: Јесте.

Заменик тужиоца: Шта је возио?

Сведок Миле Кеџман: „Пежо“, „Пежо 200...“.

Заменик тужиоца: Добро, толико, хвала Вам.

Председник већа: Браниоче, изволите.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала, ја немам питања.

Председник већа: Немате питања. Добро, Ви сте рекли да сте на тој сахрани, да имате сазнања, да сте чули од колега полицајаца, да су Слободан и Гојко Ђурић

говорили о освети и да су их комшије одвраћале, говорећи да то не чине. Да ли је то тачно?

Сведок Миле Кеџман: Било је прича.

Председник већа: Било је прича?

Сведок Миле Кеџман: Било је прича, јесте.

Председник већа: А од кога сте чули, да ли то можете да нам кажете?

Сведок Миле Кеџман: То ми је рекао командир Жаре Секулић да је пробао да спречи то, да није могао и зато нас је касније послао у ту заседу, да видимо ко је све отишао доле, ко ће се враћати.

Председник већа: Добро, а да ли се говорило о томе, зашто тога дана нико од полицајаца није био на обезбеђењу тих лица која су имала радну обавезу? Да ли сте питали?

Сведок Миле Кеџман: Сматрам да је код нас то било, да нисмо ни упознати, али људи из Кулен Вакуфа нису ни ишли у радну обавезу, а не знам ради чега. Тада нису ишли у радну обавезу људи из Кулен Вакуфа, људи који су вожени трактором. Они нису ни отишли тај дан, а не знам разлог што нису отишли.

Председник већа: Када нису ишли?

Сведок Миле Кеџман: Па тада када се то дешавало.

Председник већа: Тих дана, пре овог догађаја? Да ли су свакодневно ишли на радну обавезу, имате ли сазнања о томе?

Сведок Миле Кеџман: Па мислим, не, не знам тачно.

Председник већа: После ових убистава када су погинули српски борци, да ли су ишли припадници муслиманске вероисповести у радну обавезу?

Сведок Миле Кеџман: После, не могу се то сетити.

Председник већа: Ви кажете у Вашем исказу који сте дали пред тужиоцем Унско-санског кантона Бихаћ на записнику дана 27.09.2011. године: „По станици се почело причати да се у Дуљцима, између Тукова и Орашца десио велики злочин, да су побијени цивили муслиманске народности, који су отишли у радну обавезу брања шљива, где су одвели људи из Рипча, који су ту радну обавезу водили. За убиство у Дуљцима чуо сам у полицијској станици“ и изјашњавали сте се о трактору, да нисте видели никакав трактор који се тамо налазио. Можете ли да нам то појасните?

Сведок Миле Кеџман: Па нисам, јер нисам био ту, ја сам отишао, прошао, отишао за Ришач, на линију сам требао ићи, нисам обратио, али коњска кола сам видео када сам овог човека.

Председник већа: Да ли се причало у полицијској станици да се неко позива на одговорност због овога што се десило? Да ли Вам је познато то?

Сведок Миле Кеџман: Није, нисам то чуо.

Председник већа: Није Вам познато?

Сведок Миле Кеџман: Није ми познато да је ико ишао.

Председник већа: А да ли Вам је познато, ко је уопште организовао те радне обавезе, тај рад?

Сведок Миле Кеџман: Па била је задруга нека, задруга.

Председник већа: А лица конкретно, да ли су Вам позната нека лица?

Сведок Миле Кеџман: Па причало се Иванчевић, ја човека једном сам видео у свом животу, Иванчевић Милан.

Председник већа: Осим Иванчевић Милана.

Сведок Миле Кеџман: Нисам овог другог знао, јер њега сам упознао пошто сам једне године, они су сијали кукурузе, па ја имао трактор и ону сијачицу, па им ишао сијати кукуруз и тада сам га упознао, а иначе човека нисам ни познавао.

Председник већа: Добро, значи Ви сте били у време овог догађаја у резервном саставу милиције Кулен Вакуфа?

Сведок Миле Кеџман: Јесте.

Председник већа: Колико је људи било у резервном саставу, колико је та полицијска станица, да ли је то била полицијска станица, колико је људи било ту у резервном саставу?

Сведок Миле Кеџман: Јој сада не знам то, резервном саставу? Па не могу се сетити.

Председник већа: Да ли се сећате, ко је био командир станице?

Сведок Миле Кеџман: Био је Жаре Секулић.

Председник већа: У време овог догађаја да ли је био Жарко Секулић?

Сведок Миле Кеџман: Био је Жаре Секулић и Јовица Радак га заменио, сада не знам којег датума је отишао Јовица за Бања Луку, овај Жаре за Бања Луку.

Председник већа: Добро, да ли сте накнадно разговарали, Ви сте рекли у овом Вашем исказу.

Сведок Миле Кеџман: Био је, био је Жаре командир још.

Председник већа: Добро, Ви кажете, „познато ми је да се причало да су у тим убиствима учествовали Слободан и Гојко Ђурић, Тадић Зоран, Тадић Светко, Бабић Жељко, Берга Зоран, Берга Ђуро, звани „Мрђа“ и још нека лица“.

Сведок Миле Кеџман: Ја кажем по причама, причало се.

Председник већа: Приче, ко, ко је конкретно то причао?

Сведок Миле Кеџман: Па, грађани.

Председник већа: Да ли се сећате неког конкретног грађанина, да ли се сећате некога ко Вам је о томе причао?

Сведок Миле Кеџман: Па сада ко је причао, не могу се сетити, али сав је народ био узрујан, нерасположен, незадовољан.

Председник већа: Да ли Вам је од раније, пре овог догађаја, био познат присутни окривљени Тадић Ђуро?

Сведок Миле Кеџман: Да. Да ли ми је био познат?

Председник већа: Да.

Сведок Миле Кеџман: Јесте.

Председник већа: Како, како га знате, опишите нам.

Сведок Миле Кеџман: Па из села, у селу живимо заједно.

Председник већа: И Ви сте чули да је и он учествовао у томе, је ли тако?

Сведок Миле Кеџман: Па прича је била.

Председник већа: Да ли Вам је познато, које возило је возио он?

Сведок Миле Кеџман: „Пежо“, „Пежо“.

Председник већа: Које боје?

Сведок Миле Кеџман: Сив, ја мислим сиве боје.

Председник већа: Да ли Вам је познато, да ли је он био ангажован у рату, да ли је био у неким борбеним јединицама?

Сведок Миле Кеџман: Мислим да јесте, мислим да јесте у рајновачкој чети ја мислим.

Председник већа: И да ли Вам је познато, јесте ли га виђали у то време? Кажете, обезбеђивали сте сахрану, јесте га видели ту на сахрани?

Сведок Миле Кеџман: Јесте, био је на сахрани.

Председник већа: Добро, у Вашем присуству, да ли се говорило о томе, да треба да се освете погинули српски борци?

Сведок Миле Кеџман: Па то је било приче да су Ђурићи викали.

Председник већа: Ја Вас питам да ли сте Ви чули?

Сведок Миле Кеџман: Не, не, ја сам био у шуми.

Председник већа: Ви сте били у шуми?

Сведок Миле Кеџман: Него касније, мада.

Председник већа: Такође кажете у овом Вашем исказу, „ја сам чуо да су нека лица привођена и да су давали изјаве, а да ли је то тачно, не знам. Сматрам да наше старешине, Секулић Жарко и Радак Јовица, треба то да знају, јер то није никаква тајна, а била им је то и дужност, обзиром да су у томе учествовали и наши полицајци“. Па да разјаснимо, у чему су учествовали ваши полицајци? На кога конкретно и на шта мислите?

Сведок Миле Кеџман: Па да, такве приче, ја сам рекао као приче што су биле, могу се узети изјаве да се утврди ко је и шта је.

Председник већа: И кажете, сматрате, причало се и да су сви о томе причали, да је то била освета за покојног Тому Тадића.

Сведок Миле Кеџман: Па то су мени причали.

Председник већа: Ко је то причао конкретно?

Сведок Миле Кеџман: Ђурићи да су викали, урликали и да су кренули према селу доле.

Председник већа: Добро, кажите ми, Барба, кога сте Ви срели, шта сте га питали када сте га срели, шта Вам је он конкретно рекао?

Сведок Миле Кецман: Човек је уплашен, дрхће.

Председник већа: Да ли можете да определите, које је то време када сте га срели и где сте га тачно срели?

Сведок Миле Кецман: Касно, на једном путу за скретање за Рачић село, прије Рипча, када се спушта низ рипачки кланац.

Председник већа: Колико је то удаљено од овог места Дуљци?

Сведок Миле Кецман: Ау далеко је, једно 17-18 километара.

Председник већа: Ви га ту срећете?

Сведок Миле Кецман: Можда и 20, на коњска кола га неко ставио горе где је био пункт полиције и сада не знам ко, никада нисам то ни, тако нам је рекао, да га је један полицајац ставио на коњска кола и да га стрпао, да га повезе у Рипач. Ми смо, нас двојица смо били у патроли на цести и чује се, коњи иду, ноћ је, касно је било, сада не могу знати сати колико је било. И чује се коњ како иде, он лупа и ми устрелимо, када Ресан је познавао, Берга Милорад, он је познавао Барбу, ја нисам и када он скочи човек са коњских кола, „јој, побиле неке шарене униформе“, ко је, каже, „не знам, не знам, пуцало се са свих страна“. Е тако нам је рекао и ми за њим, причали са њим до станице и.

Председник већа: Ништа Вам конкретно осим тога није рекао?

Сведок Миле Кецман: Ништа, само је страх, само шарене капе, униформе.

Председник већа: Ни колико је људи пуцало, ни у кога је пуцано, ни зашто је пуцано, ништа?

Сведок Миле Кецман: Било је пуно, вели, шарених униформи, тако нам је рекао, свакаквих униформи и тако да је пуцано.

Председник већа: Кома сте га Ви предали?

Сведок Миле Кецман: Ја сада не знам у Рипчу да ли је био Душко Поповић инспектор или је Здравко неки, Здравко, Здравко, не знам сада, од њих двојице један јесте сада, не могу се сада сетити.

Председник већа: Добро, да ли имате још нешто да изјавите, што Вас нисмо питали, а сматрате да је од значаја? Окривљени, да ли Ви имате неко накнадно питање? Немате. Добро. Кажите ми, Ви сте имали трошкове за долазак, је ли тако?

Сведок Миле Кеџман: Нисам, карте, такси ми је пуно наплатио, да не узем, луд би био.

Председник већа: Ви живите у, где у?

Сведок Миле Кеџман: У [REDACTED]

Председник већа: У [REDACTED]. Добро.

Констатује се да сведок захтева исплату трошкова за долазак на главни претрес и то трошкова такси-превоза од аутобуске београдске станице до суда и назад и трошкове превоза из.

Председник већа: Како сте дошли, којим превозом?

Сведок Миле Кеџман: [REDACTED].

Председник већа: Трошкове превоза од [REDACTED] до Београда у укупном износу од 6.000,00 динара.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата тражених трошкова сведоку Кеџман Милу у износу од 6.000,00 динара.

Нема нико више ништа да пита сведока?

Констатује се да је сведоку дозвољено да се удаљи из суднице након испитивања.

Хвала Вам лепо, можете ићи.

Сведок Миле Кеџман: Хвала и Вама.

Председник већа: Ми смо саслушали све сведоке који су данас приступили. За наредни дан, немамо никакво обавештење да ли ће приступити сведоци које смо позвали. У сваком случају, ја предлажем да ми сутра будемо овде, па могуће да они и дођу, јер за данас је само сведок Пашић Саво најавио да ће доћи, а дошли су сви сведоци. Тако да ћемо сутра наставити у 9,30 часова.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Судија, дозвољавате да се обратим судском већу? Ја судија имам доказни предлог, ако дозволите.

Председник већа: Изволите.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Чињеницом да сам ја након последњег суђења, 23. септембра, добила сазнање везано за свог брањеника и сматрам својом обавезом да информишем суд о томе. Ја сам гледајући транскрипте, пре свега, учествујући на суђењу, видела да он доста конфузно излаже, поготову имам утисак не прави дистинкцију између непосредног опажања и онога што је сазнао на интернету. У том смислу сам прегледала транскрипте и то се тиче страна 51, 52, 54 и 56 поменутог суђења од 23. септембра. А оно што ме је учврстило у намери да ставим овај предлог који ћу сада ставити, је чињеница да након тог суђења сам се задржала са својим брањеником у трајању богами па скоро сат и по, два, у разговору и тек тада сам на своје велико инсистирање видећи да је он конфузан, од њега добила информацију да он [REDACTED] и показао ми је [REDACTED] које узима. Ја сам погледала о чему се ради, не бих знала да Вам репродукујем тачан назив лека, али знам да се ради о [REDACTED] из групе [REDACTED]. По неком мом лаичком сазнању, јер ја немам медицинско знање никакво, [REDACTED]. Па стављам предлог да се изврши вештачење неуропсихијатријско мог брањеника, управо на ове околности, да ли он просто врши дистинкцију између непосредног опажања самог догађаја и онога што је он на записнику, на страницама овим које сам навела, навео да је сазнао преко интернета, те од неког комшије. Мислим да је то доста битно и за његову одбрану и уопште за утврђење чињеница, а посебно обзиром да је и суд имао сазнања да је он имао повреду на раду, на фронту, значи, да се изврши вештачење, у том смислу, да ли он болује од неког посттрауматског синдрома, да ли је повреда и шок од гранате изазвало код њега неке психичке сметње и посебно утврђивање његовог тренутног душевног здравља. Ја Вам се захваљујем на пажњи.

Председник већа: Тужиоче, у односу на овај предлог, изволите, Ваше мишљење?

Заменик тужиоца: Противим се предлогу, сматрам да су то околности које битно не утичу на процесну способност самог окривљеног и да он може да прати ток суђења и да се на околности које су битне за овај поступак, изјасни.

Председник већа: Добро, пошто смо ми завршили саслушање сведока, а неизвесно је да ли ће сутра неко од сведока доћи, суд ће донети одлуку пре почетка претреса, ми ћемо одлучити да ли ћемо извести овај доказ сутрадан, да ли ћемо извести овај доказ или не.

Обзиром да су саслушани сви сведоци позвани за данашњи претрес,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

О предлогу браниоца биће одлучено накнадно.

Главни претрес **СЕ ПРЕКИДА**, а наставиће се:

16.10.2013. године у 9,30 часова.

саслушањем позваних сведока, за које суду није достављено обавештење да ли ће приступити на главни претрес.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА